

Glasnik

Hrvatskoga uljudbenog pokreta

Online tjednik za javna pitanja

Broj 113

Izlazi srijedom

Zagreb, 13. travnja 2011.

Sretan Uskrs!

Pobjedimo - konačno - travnja!

Izdvajamo:

Dr. Ružica Čavar

**U SPOMEN NA PRVI ČETNIČKI RATNI ZLOČIN NAD
HRVATSKIM CIVILIMA U DRUGOM SVJETSKOM RATU**

Renata Dobrić

TOMILAV MARIJAN BILOSNIĆ: "ZVONKO BUŠIĆ"

dr. sc. Tomislav Dragun

**NOGOMETNI KLUB "DINAMO"
ZAGREB NIKADA NIJE OSNOVAN**

**RAZBIJAMO I RUŠIMO HDZ/SDP SUSTAV
PRIDRUŽITE NAM SE!**

Naklada
96.000 primjeraka
Glasnik je besplatan

Prijaviti se možete na hitrozov hrvatska.uljudba@gmail.com

DRŽAVA HRVATSKA I HRVATSKI GENERALI

Na rijeci Erax (Horvatki u današnjoj Ukrajini) 376. porazi hrvatska vojska Gote. Raspade se njihova golema država. Nastade Velika Hrvatska, koja se prostirala od Urala do Jadranskoga mora.

Nezapamćeno! Nikad više dostignuto u našoj povijesti.

Trajala je Velika Hrvatska punih 200 godina. Sve dok su tadašnji hrvatski vladari bili vojno snažni, sve dok su na čelu njihovih ratnih postrojbi bili moćni i sposobni generali.

Moćni su bili hrvatski rano-srednjovjekovni knezovi i kraljevi. Nitko na svijetu tada nije dovodio u pitanje Državu Hrvatsku. Nije bilo potrebno rješavati nikakvo Hrvatsko pitanje.

Onda onemoća Država Hrvatska. Prvenstveno vojno. Dodoše strani gospodari. Hrvatske vojskovođe nadoše se u tuđoj službi. Franjo Trenk, Mehmed paša Sokolović, Josip Jelačić ... Tko bi ih sve nabrojio.

Hrvatska se svede na "ostatke ostataka".

Uskrsnu Država, ipak, Hrvatska. 1941. Četiri

godine kasnije izgubiše rat tadašnji hrvatski saveznici. Pade i naša država. Prvo što nam učiniše neprijatelji, boljševički srbo-komunistički banditi, bila su smaknuća hrvatskih vojskovođa. Po kratkom postupku.

Iz pepela, 50 godina kasnije, niknu iznova Država Hrvatska. Opet samostalna i nezavisna. Pod vodstvom novih vojnih zapovjednika. Na čelu s Dr. Franjom Tuđmanom i Antom Gotovinom.

Vječni neprijatelji, s onu stranu Drine, odlučije obračunati s njima. Uz pomoć domaćih izdajnika: novih naraštaja Anđelinovića, Broza i Mesića.

Izmisliše Haag.

Dragi prijatelji, draga braćo Hrvati, ne zaboravimo da pobjeda ujedno znači i život. Bez hrvatskih generala nema pobjede, nema Države Hrvatske. Ostanemo li pak bez nje, bez Države Hrvatske nestat će i nas – nestat će nas Hrvata. Nikada stoga ne napuštajmo naše hrvatske generale, bilo da su u Haagu, bilo da su u Zagrebu, Sarajevu, Mostaru, ali i Glini.

SADRŽAJ

Ukapljeni prdež-plin.....	2
Antifašisti kod hitlera (1)	3
dr. sc. Ilija barjašić: Branitelji prošlosti, sadašnjosti i budućnosti.....	9
Diana Majhen: Josipovićeва Правда.....	11
prof. Žarko Marić: Godina 1945 koja se vraća	12
Mate Ćavar: Kontroverzna predsjednica Ruža Tomašić!.....	13
Dr. Mile Budak: Bazalo (49. nastavak).....	14
Josip Badalić D.I.: Božji pustolov (16. nastavak)	15

TOMILAV MARIJAN BILOSNIĆ: "ZVONKO BUŠIĆ"

U dvorcu Vitturi u Kaštel Lukšiću predstavljena knjiga o Zvonku Bušiću

Renata Dobrić, Kaštela

Zvonko Bušić: Samo je jedna Hrvatska, samo je jedan dom, samo je jedno more, u srcu mom!

U organizaciji HSP-a Ante Starčević, u subotu, 9. travnja u prepunoj dvorani dvorca Vitturi u Kaštel Lukšiću održano je predstavljanje knjige "Zvonko Bušić", autora Tomislava Marijana Bilosnića, hrvatskog književnika, publicista i slikara. Brojnim Kaštelanima knjigu su, osim samog autora, predstavili poznati hrvatski novinar, kolumnist i publicist Zoran Vukman i Zvonko Bušić osobno, a promociji su nazočili dopredsjednik stranke i predsjednik ŽV SDŽ Željko Skoko, Predsjednik Podružnice Split dr. Ante Kovačić, predsjednik i dopredsjednici Podružnice Kaštela Vjeran Duvnjak, Željko Jurlin i Duje Katalinić.

Zoran Vukman: Hrvati žive u svijetu paradoksa

Okupljenima se uvodnom riječju obratio Duje Katalinić, potpredsjednik kaštelanskog HSP-a Ante Starčević, koji je Zvonka Bušića predstavio kao velikog hrvatskog domoljuba, romantičara i borca za slobodnu i neovisnu Hrvatsku, te hrvatskog uznika s najdužim uzničkim stažem među svim hrvatskim domoljubima.

Zoran Vukman je, govoreći o knjizi i o samom Zvonku Bušiću, istaknuo kako Hrvati danas žive u paradoksalnom svijetu, jer se povijest ponavlja, a sve to kod hrvatskog čovjeka izazi-va malodušnost.

"Najbolji primjer paradoksa je Budimir Lončar, koji je za vrijeme suđenja Zvonku Bušiću u SAD-u obavljao diplomatsku dužnost, a danas taj isti čovjek obavlja sličnu funkciju. Pa-

radoks je i to da sam ja 2001. g. u Slobodnoj Dalmaciji dobio otkaz, a paradoks je i to da se Zvonko Bušić 2008. vratio u Hrvatsku koja je samo formalno slobodna, dok se hrvatski narod danas u isto vrijeme osjeća sputano, zarobljeno i frustrirano, shvaćajući hrvatsku slobodu kao neki nedosanjani san."

Odakle Hrvatima pravo sada klonuti duhom?

Vukman je rekao kako su Hrvati danas malodušan narod, koji je, kako se čini, posljednjih 10 godina počeo zaboravljati na žrtve koje je dao za svoju slobodu, pa je, stoga, kako je rekao, prava misija Zvonka Bušića ta da on nakon 32 godine uzništva zbog sna o slobodi Hrvatske, pred nas može doći s riječima:

"Odakle vam pravo da sad klonete duhom?"

O knjizi, koja je niz dokumentarističkih feljtona, koji predstavljaju do sada nepoznatu kroniku o otmici putničkog zrakoplova Boeing 727, a koju je 10. rujna 1976. godine izvela skupina Hrvata i jedna Amerikanka (Zvonko Bušić, Petar Matanić, Frane Pešut, Marko Vlašić i Julienne Eden Bušić), te o svemu što se nakon iste dogodilo, govorio je i autor Tomislav Marijan Bilosnić, koji je rekao kako je knjigu o Zvonku Bušiću pisao iz humanih i domoljubnih razloga, jer je želio da se sazna stvarna istina o nesretnim događajima koji su uslijedili nakon otmice, koja je za cilj imala svijet upoznati sa (ne)životom Hrvata u Jugoslaviji, a što je rezultiralo time da je Zvonko proveo 32 godine u američkom zatvoru.

Kaštelani su velikim pljeskom nagradili i Bilosnićevo čitanje pjesme "Dok ja molim", za koju je nagrađen Nagradom "Tin Ujević".

Zvonko Bušić: Vlade možemo kritizirati, ali Domovinu ne!

Kaštelanima se naposljetku, u emotivnom govoru, obratio i sam Zvonko Bušić, koji je promociju knjige ocijenio i političkim događanjem, budući se sam aktivno uključio u politiku, te će biti nositeljem liste HSP-a dr. Ante Starčević u IX. izbornoj jedinici.

"Često me pitaju bih li, da se ponovno rodim, ponovno izabrao hrvatski narod, a ja uvijek odgovaram potvrdno. Najviše me usređuje slobodno isticanje hrvatskih barjaka, zbog kojih se nekad išlo u zatvor. I zato mislim, kako sve hrvatske vlade mogu biti podvrgnute kritici, dok sebi ne smijemo dozvoliti kritiku Domovine, jer je zbog nje, na čelu s predsjednikom dr. Franjom Tuđmanom, došlo do ujedinjenja svih onih koji u njoj žive, i zbog nje je položen ispit povijesti" - istaknuo je Zvonko Bušić, rekavši pritom kako je sada među Hrvatima potrebno oživjeti hrvatski duh i nacionalnu svijest, te vratiti hrvatskom narodu, radniku i branitelju, nadu, snagu, vjeru i dostojanstvo.

Bušić je u svom govoru kritizirao političko, gospodarsko i kulturno stanje u zemlji, globalizaciju i svjetsko financijsko porobljavanje, kao i materijalnu prožetost kršćanske civilizacije, rekavši kako su se svijet, ljudi, moral i običaji u protekle 32 godine, dok je on robijao promijenili, te se on, izlaskom na slobodu, osjećao izgubljeno.

Svi smo mi odgovorni za ovakvo stanje u Hrvatskoj!

"Usrećivala me naša slobodna Hrvatska. Inače, jedna od najtragičnijih ljubavi je ljubav prema domovini, ali ona je jedna i od najdubljih ljubavi i zato je smisao moga života zaista bolja budućnost i sloboda hrvatskoga naroda, a zato sam se i angažirao politički u HSP Ante Starčević" - rekao je Bušić, ističući kako nikome današnja situacija u Hrvatskoj ne služi na čast.

"Svi smo mi odgovorni za ovakvo stanje u Hrvatskoj, i svi možemo doprinijeti tome da se situacija u našoj Domovini popravi. Trudit ću se doprinijeti tome da na vlast u Hrvatskoj napokon dođu mladi, neopterećeni ljudi, koji za cilj imaju jedino bolju samostalnu suverenu Hrvatsku. Držite oči i uši otvorene, i vidjet ćete, kako će se u ovoj sudbonosnoj godini, na izborima, to i dogoditi" - optimističan je ovaj hrvatski domoljub, kojega zbog emotivnog govora, u kojemu se iz svake riječi očitava neupitna ljubav prema jednoj i jedinoj Domovini, poneki mediji nazivaju i "posljednjim hrvatskim romantičarom".

"Samo je jedna Hrvatska, samo je jedan Dom, samo je jedno plavo more, u srcu mom" - izrecitirao je Zvonko Bušić stihove jedne hrvatske budnice, izrazivši istima sve ono što nosi u svom srcu.

Nova strategija mrzitelja Hrvatske - Hrvatima ogaditi vlastitu Domovinu!

"Naši istočni susjedi, koji još od 1918. god, od kada smo se mi Hrvati s njima počeli družiti, stalno provode svoju megalomansku politiku, zbog čega su ubili Stjepana Radića u beogradskoj skupštini, i zbog čega su 'udarali' i na ostale takve Hrvate, a sve iz razloga jer su htjeli obezglaviti hrvatski narod. Stjepan Radić je predstavljao srce Hrvata, i 'udaralo' se u srce. Dr. Milan Šufflaj je predstavljao mozak hrvatskog naroda i 'udarano' je u mozak. A kad se ubije mozak i srce, onda narod nema svojih prvaka i izgubi se, i onda je nad njim lako provoditi teror, kao što se i provodio,

jer poznato je kundačenje naših seljaka i radnika diljem naše Hrvatske."

"Poznato je i koliki smo ceh u krvi platili nakon II. svjetskog rata, pa tako i danas nema kraja otvaranju novih grobišta i stratišta, u kojima počivaju nebrojeni Hrvati, Hrvatice, koji suda nisu vidjeli. Teror i žrtve nam je donijela i komunistička Jugoslavija, u kojoj su Hrvati i Hrvatice odrobijali preko 100 tisuća godina robije za verbalne delikte i ostalo. Sve znate o Bleiburgu, a svi ste svjedoci i Domovinskog rata, i znate što su nam onda spremali, a spremali su rješavanje hrvatskog pitanja zauvijek."

"Vjerujte mi, oni nas još uvijek spremaju odvesti u nekakve svoje balkanske asocijacije, i zato im je želja odvesti Antu Gotovinu i ostale hrvatske generale na stup srama, a ovo je prvi put u povijesti da pobjednička vojska nema svojih junaka i heroja. Kad su morali priznati Hrvatsku kao državu, onda su primijenili strategiju, s kojom žele Hrvatima ogaditi vlastitu Domovinu, koju su s krvlju stekli nakon toliko stoljeća i godina patnje. I zato smo mi danas tu gdje jesmo, i zato je danas hrvatsko gospodarstvo uništeno, hrvatski branitelj osramoćen..."

Moramo nadvladati neslogu i neorganiziranost hrvatskog naroda!

"Pa se možemo zapitati, kako se ovo dogodilo, i tko je odgovoran za ovako katastrofalno stanje u državi Hrvatskoj, koja je prelijepa i bogata zemlja. Svi smo odgovorni... i oni koji su na vlasti posljednjih 10-ak godina, i svi mi... koji nismo smjeli dozvoliti sustavno urušavanje hrvatskog državnog suvereniteta i rasprodaju. Najveće svetinje za koje smo apsolutni sigurni da su naše, to su naši preci, naši djedovi, to smo mi i to su naša djeca, i to je naša Domovina. Za te ideale nikada nikakve žrtve nisu velike. Ako izgubimo svoj hrvatski identitet, loše nam se piše, jer oni koji mrze Hrvatsku, žele njom vladati. Nesloga i neorganiziranost su bile pratilje hrvatskog naroda kroz stoljeća, još u vrijeme hrvatskih kraljeva, a upravo to mi danas moramo nadvladati."

"Ovi današnji mešetari svijeta koji su postali

bogovi novca, a koji su zaboravili pravoga Boga i istjerali ga iz svojih duša, imaju plan, od svijeta napraviti globalno selo, kojim će oni vladati, dok će ostali biti njihovi robovi. Međutim, ne će tako biti. Dvadeseto stoljeće je bilo stoljeće ludih totalitarnih ideologija, a 21. stoljeće pripada borbi za etničke identitete. Zato je vrlo važno da smo mi Hrvati konačno dobili svoju državu i na to moramo biti ponosni. I zato vladu možemo kritizirati koliko hoćemo, ali Domovinu nikada.

Svi mi snosimo odgovornost za budućnost Hrvatske!

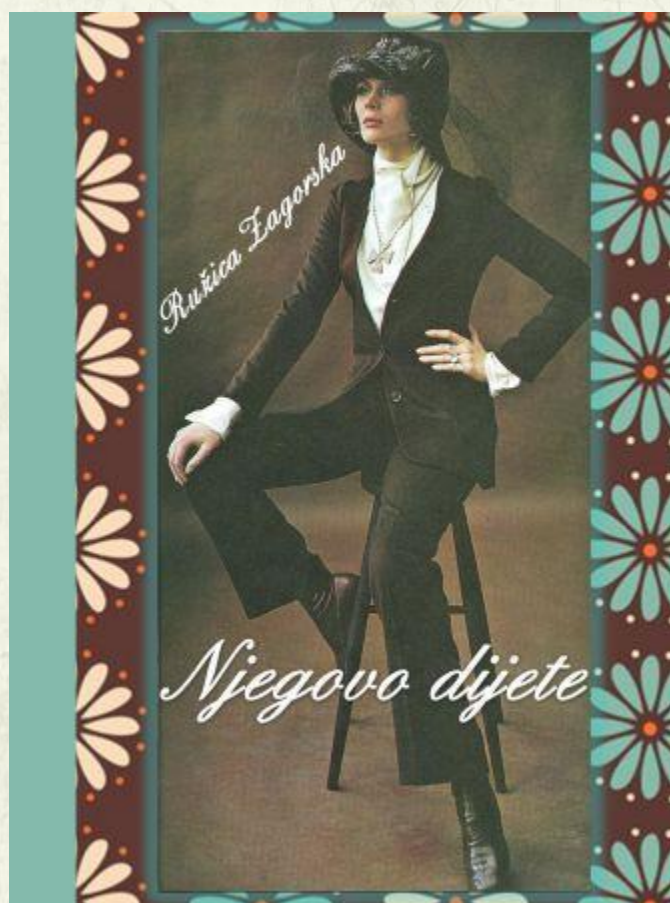
Zvonko Bušić je svoje emotivno izlaganje, koje je često bilo prekidano velikim pljeskom publike, završio riječima:

"Pozdravljam sve građane RH, bez obzira na njihovu vjersku pripadnost, bez obzira na njihove ideologije i stranačka opredjeljenja, ali također ističem i kako pozdravljam samo one građane RH, koji Hrvatsku prihvaćaju kao svoju Domovinu i svoju sudbinu, i kao budućnost svoje djece. A onima drugima, koji Hrvatsku mrze, kažem, kako bi trebali promijeniti način razmišljanja, jer mora biti pakao živjeti u jednoj zemlji i odgajati u istoj svojoj djeci, a mrziti tu zemlju. Ima u Americi jedna izreka koja se može čuti i vidjeti na ulicama, kućama, automobilima, a koja kaže: Ameriku voli ili je napusti! I mogu reći, kako je na svima nama odgovornost da najdražoj Domovini pružimo pomoć kako bi se uspravila i kako bi vedra čela, časno i dostojanstveno mogla zauzeti svoje mjesto pod suncem. Jer doista: Samo je jedna Hrvatska, samo je jedan dom, samo je jedno more, u srcu mom!"

Hrvatska knjižara

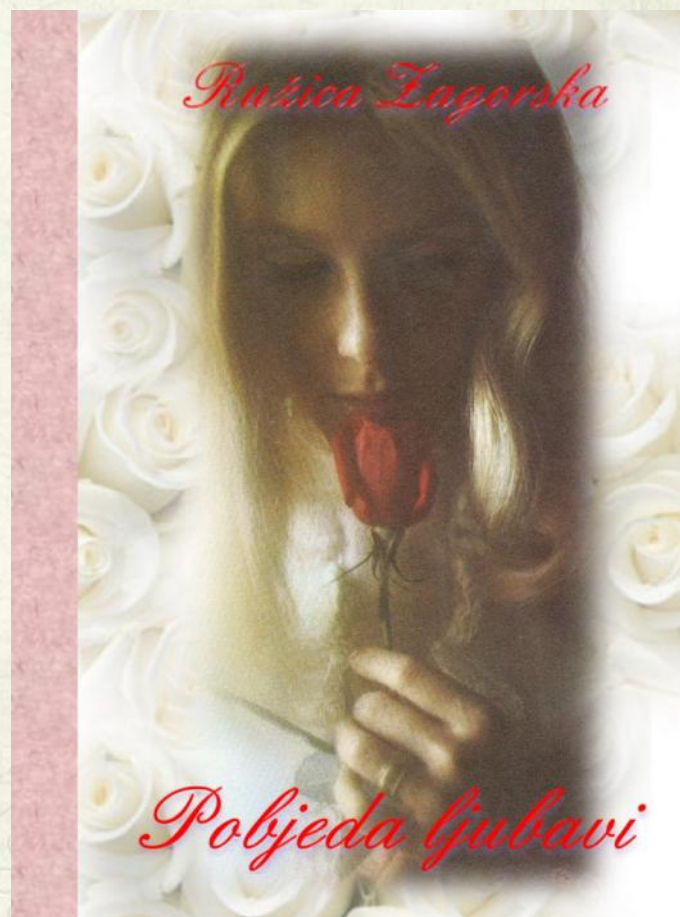
internetska knjižara i antikvarijat
www.knjizara.hrvatskauljudba.hr
hrvatska.knjizara@gmail.com

Vam predstavlja nova izdanja knjiga:

Ružica Zagorska:
Njegovo dijete

Ružica Zagorska:
Pobjeda ljubavi

Pobjeda ljubavi

JAVNO PISMO MINISTRU TOMISLAVU KARAMARKU

Diana Majhen, Zagreb

Scena koju smo imali prilike pogledati u video uratku, kojom specijalci koji bi trebali biti hrvatski, **bacaju na pod i udaraju hrvatskog branitelja**, bez da je on predstavljao bilo kakvu opasnost po njih ili po ono što čuvaju, sigurno je scena kojom bi se ponosio svaki diktator tipa zločinca Tita, Mesićevog prijatelja Gada-fija ili Pol Pota.

Ponosite li se i vi?

Čovjek kojeg je vaša milicija (nikako ju ne mogu nazvati policija) onako bešćutno bacila na pod, te prema njegovom iskazu, zadala mu ozljede i na ulici i kasnije u policijskoj postaji, čovjek je koji se borio za ovu zemlju i vaše bi žandare trebalo naučiti da prema takvim ljudima pokazuju bar malo poštovanja, ako to već nisu naučili doma.

Postoji nešto što se zove **zapovjedna odgovornost**, sjećate li se? Radi toga se upravo suđi našim generalima u Haagu. Ne bi bilo loše da razmislite i o tom aspektu cijele ove priče. A u konačnici, ako ste i vi dobili zapovijed odgore, što me uopće ne bi iznenadilo, uvijek ostaje ono da čovjek svojom slobodnom voljom može odlučiti o tome hoće li ili neće poštivati **zapovijed koja je nemoćna, gnjusna i u konačnici, protuzakonita**. Tu su mogućnost imali vaši milicajci, a vjerujem imate ju i vi.

Zanima me, u što se to pretvorila hrvatska policija?

Nema tome dugo, imali smo prilike pogledati

također video uradak, u kojem policajac bukvalno **cipelari nogom u glavu prosvjednika** koji je već svladan, vezan i leži na cesti. Taj prosvjednik nije predstavljao apsolutno opasnost za nikoga, pa sam čin vašeg milicajca može biti protumačen jedino kao zlouporaba

službene dužnosti radi izživljavanja vlastitih sadističkih, a nadamo se ne i političkih, nagona i sklonosti.

Na moj upit koji sam vam uputila, što će se dogoditi s tim milicajcem, odgovorili ste mi **da će biti privremeno suspendiran s dužnosti**. Privremeno, na koliko, par mjeseci? Kako bi, čim se vrati u službu, ponovno mogao šutirati nogom u glavu bespomoćne hrvatske građane?

Policija treba biti u službi naroda, a ne terorizirati narod, jer je narod taj koji ju plaća, kako bi ga zaštitili, a ne cipelarili. Ne čini li vam se da su tu malo pomiješane kako osnovne ljuds-

ke vrijednosti, tako i zadaće koje bi policija trebala obavljati?

Recite, koliko je dugo **Krunoslav Fehir, prema vlastitom priznaju masovni ubojica, radio u toj hrvatskoj policiji** nakon svog priznanja? I što još možemo slijedeće očekivati, da nas neki policajac prebije u pol bijela dana i usred grada ako mu se npr. ne sviđa boja odjeće koju imamo na sebi?

Ovo svakako nije prvi slučaj policijske brutalnosti, ali je **prvi slučaj u kojem ste nasrnuli na hrvatske branitelje**. I to na branitelja koji je bio **'naoružan' križem i krunicom**, simbolima dobrog dijela nas Hrvata, a koji su ti isti policajci **potrgali i bacili na pod**, poslavši nam time svima poruku što hrvatska policija radi s našim svetinjama.

Da imate i mrvicu morala, mrvicu čovječnosti i stida, do sada smo na sve strane morali čitati vaše isprike i obavijesti o tome da su policajci koji su to uradili **TRAJNO**, a ne privremeno, suspendirani s dužnosti. Ali od vas ni slova, što o vama sasvim dovoljno govori.

Čini se da su za vas ljudi koji su bili spremni umrijeti za slobodnu Hrvatsku neka vrsta nogometnih lopti, koje služe za napucavanje kako se čini neuravnoteženim i opasnim ljudima u uniformama hrvatske policije. Naročito kada se nekoliko njih u punoj spremi dohvati čovjeka koji u jednoj ruci drži križ a u drugoj krunicu. Prave junačine, nema što.

Ako na ovaj način namjeravate postići to, da na policiju gledamo jednako kao što smo gledali na jugoslavensku miliciju, mogu vam reći da ste na dobrom putu.

No, jeste li baš tako sigurni da smo svi spremni biti janjad za klanje i da ćemo samo mirno ležati, dok nas šutiraju?

Razmislite malo o tome što vaša milicija, pod vašim zapovjedništvom, radi narodu kojeg bi trebala čuvati. Razmislite o tome kako vaša mi-

licija tretira hrvatske branitelje, kao i Hrvatsku državu. Jer, **ako ponižavate i mlatite one koji su ju stvarali, ponižavate i državu koju su stvorili**.

Ova snimka obilazi Hrvatsku, ali obilazi i svijet, kako bi svi vidjeli kako se hrvatska policija odnosi prema hrvatskim građanima, a poglavito prema hrvatskim ratnim veteranima, pa ako smatrate da vam je to na čast, neka vam i ostanu.

Za kraj, mogu samo ponoviti kako bi vas trebalo biti ne samo sram, nego kako bi trebali dati ostavku, ukoliko niste u stanju kontrolirati ponašanje ljudi kojima ste na čelu, a očito da je niste.

PS - Ovo se ne odnosi na sve one dečke koji su branili Hrvatsku a nalaze su policiji, niti na sve domoljubne Hrvate koji su također zaposleni u njoj. No, takvi si nikada ne bi ni dopustili divljačke nasrtaje na hrvatske branitelje. Ovo se odnosi na onaj dio policije koji bi se trebao zvati ne 'hrvatska policija' nego 'hadezeovska milicija', ukoliko nije riječ o aboliranim četnicima koji su vraćeni na posao u policiju koja se naziva hrvatskom.

VUKOVAR, RH-REALIZAM I PRESUDA HRVATSKIM GENERALIMA U HAAGU

Divo Bašić, Dubrovnik

Postojalo je u drevno (antičko) vrijeme uvjerenje da pomoću tajnih riječi, pridjeva, naziva i (li) imena (npr. gradova ili božanstava) možete "otključati", mogli bismo reći, "tajna vrata" ili (duhovno) osvojiti neko područje ili možda domenu svijesti. Kada bi trebali izreći samo jednu riječ, na ovim našim hrvatskim prostorima, a pritom izreći **najveće patnje ikad viđene u ovom dijelu svijeta, riječ bi bila samo jedna: Vukovar.** Toliko se urezala u pamćenje ove naše ovdašnje uljudbe da prečesto zaboravljamo na nju i njezino dublje značenje: ne ponovilo se, ali iz dana u dan se ponavlja da agresori nisu adekvatno kažnjeni, a kažnjavaju se oni koji su inače mirno živjeli, ali su se morali odazvati na glas domovine, glas preživljavanja, glas obrane, a danas itekako vidimo da je to **glas obmane tzv. zapadnog i istočnog naprednog svijeta.** Neka takav svijet lažu onakve i onolike laži kao što on nas laže, tj. pokušava lagati i tome daje notu pravnosti, ali i ispraznosti, bezveznosti i trivijal-beznađa.

Baš na TV gledam humanitarnu emisiju "Ruke za Japan" koju je sugovornik usporedio s "tsunamijem dobrote". Pa, neka isti takav "tsunami oprosta" zapljusne ova područja kad je 1991. Vukovar i ostalu RH udario "tsunami rata". **Kako oprostiti onim četnicima koji su se izživljavali čak i na mrtvim tijelima ubijenih u popaljenoj Hrvatskoj ili pak onima koji ju potkradaju dok su drugi dali život, dijelove tijela, sreću i razložno manjkavu budućnost za "boljitak" time nesretne države?** Svojevremeno je na teletextu pisalo da se **u RH izdvaja 12,5 milijardi Kn za korupciju,** a nakon nepogoda na Haitiju bande su prodavale djecu za 250 Kn. Kakva je to pravda i nadanje u boljitak svijeta?

Pogledajte samo prosvjede po Hrvatskoj. U Zagrebu je narod krenuo prema Saboru, ali su ih zaustavili kordoni policije. Paradoks. Vojska i policija bi trebala biti s druge strane, jer oni po

Ustavu RH trebaju braniti narod, a ne **par „ludijeh nakaza“** u Saboru (čast časnim iznimkama). Kada bi netko od prosvjednika izvadio Ustav RH i počeo njime mahati i govoriti da (s)ustav postoji za dobrobit i obranu naroda, to bi kod policije moguće izazvalo čuđenje, podsmijeh ili možda "grižnju savjesti" što ipak imaju prioritet braniti one u Saboru, a ne onu veliku većinu u narodu. Imajmo na umu da se u svakom sustavu ne brani narod, nego prioritetom i povlasticama određeni i izabrani broj ljudi. Zamislite sad da za sve ovo zna npr. general Gotovina u Haagu. **Što bi on rekao na ovo?** On i hrvatski generali su domoljubno ustali na obranu svoje domovine RH, a **kako ju obraniti od drp-manjine** nje same. Teško, ako se godinama pozivamo na onu: „Dopustimo da profunkcioniraju institucije“. Ovu bi parolu trebalo postaviti ponad ulaza na groblja jer tamo završavaju i parole, i institucije, i svi mi.

Zaustavio me nekidan F. Kaže mi da su bili malo popili, pa je jednu grdosiju dvaput udario u glavu, te je tako slomio šaku. Priča mi da je bio po mnogim ratištima, čak zapovjednik HOS-a. U njegovoj rodnoj Srebrenici ubili su tijekom prošlog (ne)oprostivo-nezaboravljivog rata njih oko 25, a u II. svjetskom ratu 27 ljudi od svojte. Rekao je da sada u školama u Srebrenici djeca na neki način upijaju posljedice rata, te da se krug mržnje neće lako zaustaviti. Nadajmo se da se neće ponoviti pokušaj velikosrpskog projekta koji je dijelom i uspio zahvaljujući zapadnim i istočnim silama. Osijedio je F. za 15 dana u Posavini, a nema noći kad normalno spava (najviše 2-3 sata). Danas tegli, podstanar je, a nije tražio penziju kao ostali. Bori se za život, polubudan, u bunilu poraća. Kaže da će bezuvjetno prihvatiti ako mu se dijete zaljubi i izrazi želju zaploviti u bračne vode s osobom pravoslavne vjere. Veliki čovjek, praštajuća poruka, a vidio je toliko zla dovoljnog za svakodnevno povraćanje, pa shodno nema ni miran san. Pitam se imaju li ga krvoloci? Banda četnička.

Samo idioti mogu izjednačiti agresora i žrtvu, napad i obranu, posljedicu i (ne)uzročnost, rat i mir, a sudovi koji to pokušavaju također su banditski. Takve sudove to izjednačuje s resorima zla i nužne osude. Štoviše, presude o krivnji takvih sudova u slučaju hrvatskih generala zapravo su samim tim osude tih sudova. **Hrvatski generali jednostavno se uopće nisu smjeli naći u Hagu**, a što tamo zapravo čine trebali bi pitati pristranu prisilnicu i korporaciju koje upravljaju takvim sudovima, te ih masno plaćaju da, zamislite apsurdna, u svijetu bude mira. Obrazac je uvijek isti: stvaranje ratnih preduvjeta za što bolju ratnu fabulu, prodavanje oružja, stradavanje i, naravno, cukar na kraju: mirotvorni sudovi, pa onda sve ispočetka. Trgovci oružjem i ljudima trljaju ruke, ali kroz povijest nikako ne uspijevaju sprati krv s

ruku. Ruke su im crvene, a sva je prilika da će i ovaj naš sustav u RH ostati takav još barem 50-ak godina dok nezaboravno izumru oni koji ga insceniraju: **udbaši i pogodovanjem uvjetovani drposauri**. Svako pristrano suđenje zapravo je huškački ratno, a sve se to može odvijati i događa se pod krinkom mirotvorstva.

Problem je u tome što na svijetu od preko 6 milijardi stanovnika većina nema što jesti, a ostali, simbolično rečeno, jedu govna. Netko osjeti grižnju savjesti, a netko je uopće nema. Što nam je činiti? Ništa, već i nadalje svakodnevno jesti (onaj tko može), ali dopustiti i omogućiti drugom da to nesmetano čini dok je svijeta i dok netko može reći da je (barem u nakani) tako i nikako drukčije. **Jeste li se ikad zapitali zašto u RH ima preko 106 političkih stranaka, a na glasačkim listićima ih ima samo nekoliko?** Nemojte se pitati, nego i dalje jedite. **Ma, jedite, ljudi moji, ali budite umjereni.** Nemojte doći u iskušenje da se ugledate na neumjerene pljačkaše ove zemlje jer pljačke je uvijek bilo, samo je pitanje razine do koje se ona može podnositi.

Kakva god bila presuda hrvatskim generalima u Den Haagu, **znajte da je ona osuđujuća za RH**. Hrvatski generali su trunuli u Haagu za Hrvatsku, a svijet je nanio, pravničkim rječnikom, „duševnu bol“ Hrvatskoj koju hrvatski narod **nikad ne bi trebao zaboraviti. Nikad.**

U SPOMEN NA PRVI ČETNIČKI RATNI ZLOČIN NAD HRVATSKIM CIVILIMA U DRUGOM SVJETSKOM RATU

Dr. Ružica Čavar, predsjednica Hrvatskog pokreta za život i obitelj, Zagreb

U rano jutro, **10. travnja 2011.** godine, ispred dvorane "Lisinski" u Zagrebu, u organizaciji Hrvatskog žrtvoslovnog društva, krenuo je autobus ispunjen hodočasnici u pravcu Bjelovara.

Toga dana, općina Kapela, u suradnji s gradom Bjelovarom i Maticom Hrvatskom, Ogranak Bjelovar, priredila je u mjestu Donji Mosti, kod spomen obilježja na mjesnom groblju, u 10 sati, **spomen na sedamdesetu obljetnicu prvog ratnog zločina** u Drugom svjetskom ratu na području NDH, koji se dogodio u selu Donji Mosti, 10. travnja 1941. godine, a žrtve četnika su bili **11 hrvatskih seljaka** i na 64 prešućene hrvatske žrtve Drugoga svjetskoga rata i poraća iz sela Donji, Srednji i Gornji Mosti.

U programu su sudjelovali učenici Osnovne škole Mirka Pereša, sa svojim pjevačkim zborom i s prigodnim skladbama i recitacijama. Prigodne riječi izrekli su dužnosnici Općine Kapela, Grada Bjelovara i Županije Bjelovarsko-Bilogorske, te predstavnici više udruga proisteklih iz Drugog svjetskog i Domovinskog obrambenog rata, te položili mnogobrojne vijence i upalili svijeće.

Blagoslov i molitvu predvodio je varaždinski biskup, mons. Josip Mrzljak.

Koncelebriranu svetu misu u župnoj crkvi Sv. Benedikta u Donjim Mostima, u 11.30 sati, predvodili su biskupi Varaždinske i Bjelovarsko-križevačke biskupije, mons. Josip Mrzljak i mons. Vjekoslav Huzjak.

Iza svete mise pripremljen je objed i druženje za sve sudionike u Vatrogasnom domu u Donjim Mostima.

Kako su na monumentalnom spomen obilježju **uklesana imena prvih žrtava**, 11 seljaka, kao i svih ostalih žrtava sa godinama rođenja, dirljive riječi sjećanja potomaka, hrvatska himna, recitacije i skladbe iz usta dječice, uz lijepi i sunčani dan i plavo vedro hrvatsko nebo, mnogima nama sudionicima ovlažile su oči.

Sve te **velike žrtve hrvatskoga naroda, na svakoj stopi hrvatske zemlje**, koje su pale iz ljubavi, u obrani svoga naroda i domovine, sigurno zaslužuju najveće poštovanje i bolno sjećanje svih današnjih i budućih hrvatskih naraštaja, ako ćemo te naraštaje odgajati u zdravom moralnom, nacionalnom i obiteljskom duhu katoličke vjere, koja nas je održala u najtežim uvjetima, kroz stoljeća i tisućljeća na prostorima naše drage domovine Hrvatske.

Tko je i zašto izvršio zločin nad 11 hrvatskih nenaoružanih seljaka, 10. travnja 1941. godine

Naime, nakon što je Hitler bio uspostavio sporazum o miru i savezu s kraljevskom vladom prve Jugoslavije, a kako to nije odgovaralo britanskim interesima, oni su potaknuli i organizirali, uz pomoć komunističara, nemire i puč u Beogradu, na što je Hitler odgovorio bombardiranjem Beograda 6. travnja 1941. godine.

Svi ti događaji izazvali su šok i rasulo jugoslavenske vojske diljem stare Jugoslavije.

Poslije pokolja u Foči uzpostavili su Talijani četničku obćinu.

Iz knjige
Dr. Vjekoslav Vrančić:
"Urota protiv Hrvatske", Zagreb, 1942.

To su u svim hrvatskim krajevima iskoristili nacionalno svjesni Hrvati u jugoslavenskoj vojsci i hrvatske snage Mačekove Seljačke zaštite na terenu, te počeli odmah razoružavati i raspuštati jugoslavensku vojsku.

Tako je bilo i na bjelovarskom području. Razoružano je nekoliko stotina vojnika i oko stotinu oficira. Otpušteni su kućama, a da nitko od njih nije bio ubijen.

Gradonačelnik Bjelovara, **dr. Julije Makanać, član HSS-a**, uz svoje suradnike, na veliko oduševljenje naroda, **proglasio je u Bjelovaru hrvatsku državu 8. travnja 1941. godine.**

Neki srpski vojnici i pročetnički oficiri su pobjegli s oružjem i odmah se povezali sa organiziranim četničkim elementima u srpskim naseljima u blizini Bjelovara. **Ubili su ili zaklali nekoliko pobunjenih hrvatskih vojnika.**

Devetoga travnja 1941. godine kod Peteranca, Drugi konjički puk jugoslavenske vojske "**Car Dušan silni**" sukobljava se s Nijemcima, te se nakon nekoliko poginulih povlači i kreće prema Bjelovaru sa zadatkom ugušenja hrvatske pobune i rušenja proglašene hrvatske države. Usput zastaju na prenoćištu u selu Donji Mosti. **Tu su ujutro, 10. travnja, iz čista mira pobili i poklali 11 nenaoružanih seljaka, uz uzvike "Kolji, pali sve!"**. Njihova imena su: **Josip Kovačić, Bolto Pavlović, Ludvig Rupić, Stjepan Herceg, Josip Bugarin, Bolto Sedak, Franjo Rupić, Martin Blaže-**

ković, Andrija Pevec, Josip Rožmarić i Stjepan Šifkorn.

Nakon toga zločina, krenuli su na Bjelovar. **Usput su zaklali vojnika Ivana Blažekovića, koji se, napustivši jugoslavensku vojsku, vraćao kući.** Te konjanike dočekali su Nijemci s tenkovima. Razbijeni su, neki poginuli, neki pobjegli, a neki bili i zarobljeni. Sve je to bilo prije nego je u Zagrebu, istoga dana, 10. travnja, bila proglašena Nezavisna Država Hrvatska.

Logično je da je novonastala država trebala mir i red. Nije joj bilo u interesu da progoni i ubija bilo koga u državi. Ali **mir nije odgovarao neprijateljima hrvatske države i hrvatskoga naroda**, pa su **odmah krenuli protiv te države, naravno klanjem i ubijanjem nedužnih i nenaoružanih seljaka**, posebno u krajevima Hrvatske gdje su činili većinu, kao što smo vidjeli i 1990. godine na dalje.

Za vrijeme Drugog svjetskog rata i poraća, iz sva tri sela Mosti smrtno je stradala **71 prešućena žrtva, a među njima i svećenik Viktor Müller**, kojega su partizani u ožujku 1945. godine odveli i ubili na nepoznatom mjestu. Imena sve 71 žrtve upisana su na spomen obilježju. U cijeloj Bjelovarsko-Bilogorskoj županiji u tome strašnome razdoblju **stradalo je oko 6.000 osoba**. O svim ovim žrtvama u bivšoj državi, kao što znamo, nije se smjelo ni govoriti, kao ni o svim drugim hrvatskim žrtvama zločinačkog komunističkog sustava.

Na žalost, **sustavno se nastoji prešućivati hrvatske žrtve u samostalnoj Republici Hrvatskoj**, a ne pobijaju se ni megalomanske laži protiv hrvatskoga naroda.

Na obilježavanje spomena ovih bjelovarskih žrtava **nikada se ne odazivaju državni dužnosnici Republike Hrvatske**, a utjecajni mediji o tim sjećanjima **ne donose ni riječi**, a pogotovo **nema ni spomena na televizijskim programima na državnoj razini**, iako takozvana HTV redovno snima ta sjećanja.

Talijanski častnici i četnici na sprovodu krvnika hrvatskih žena i djece.

**Iz knjige Dr. Vjekoslav Vrančić:
"Urota protiv Hrvatske", Zagreb, 1942.**

Hodali smo stopama pobijenih sa križnih puteva u bjelovarskom kraju

Na povratku u Zagreb, toga 10. travnja 2011. godine, **zaustavili smo se i kod šume Lug u bjelovarskom kraju.** Odmah blizu ceste je veliki križ i spomen obilježje za **293 žrtve** ekshumirane iz tri grobišta toga **stratišta hrvatskih vojnika** sa obližnje poljane unutar te šume.

Išli smo uskim šumskim putem oko 1,5 km do toga gubišta, gdje su ubijani zarobljenici s Bleiburga, u vrijeme kada je u tome kraju strah i treset bio **Josip Manolić, partizanski major**, a i danas snažni 90-godišnjak.

U mislima na te strašne dane, kada su iscrpljeni hrvatski zarobljenici vezani žicom, tim putem zadnjim koracima išli u susret užasnoj smrti, u duhu s njima i molitvi, zavjetovali smo se u sebi da ih nikada ne smijemo zaboraviti. Stopama tih mučenika došli smo do puste livade okružene šumom. **Tu zemlju nitko ne obrađuje, jer bi samo na kosti nailazio.** Tak manji dio je istražen i ekshumiran. Tko zna iz kojih su sve krajeva hrvatske domovine?

Isti dan, u Zagrebu, u 18 sati, tribina hrvatskoga PEN centra pod naslovom "Neslavna obljetnica: 10. travnja 1941. - 10. travnja 2011."

U knjižnici i čitaonici Bogdana Ogrizovića, Preradovićeve 5, nastupili su: **Ivo Goldstein, Goran Hutinec, Žarko Puhovski i Vjeran Zuppa.**

Te tribine nisu zamišljene za veći broj posjetitelja, nego kao nedjeljni talk-show, kava i kolači unutar niza "Kultura i prošlost".

Budući da je tema te "neslavne obljetnice" bila NDH, ja to nisam htjela propustiti. Došla sam na vrijeme, nakon povratka autobusom u Zagreb.

Pozorno sam slušala svu četvoricu izlagača. Prvi je o NDH govorio **Ivo Goldstein**, kao i

Razorena i opljačkana džamija u selu Živaljevići kraj Rogatice. To je novi dokaz »reda i mira«, koji je na hrvatskom području uvela II. Armata, hvališući se svojim »junačkim« djelima i svojom »kulturnom« misijom.

**Iz knjige
Dr. Vjekoslav Vrančić: "Urota protiv Hrvatske", Zagreb, 1942.**

ostala trojica izlagača, sve u duhu poznatih klišeja iz vremena totalitarnog komunističkoga sustava, u smislu da NDH nije bila ni nezavisna, ni država, ni hrvatska. Uglavnom, da je bila zločinačka, koljačka, progoniteljska, genocidna, jasenovačka itd.

Spomenuli su i činjenicu da je u Bjelovaru hrvatska država proglašena već 8. travnja.

Razmišljala sam o svim tim lažima koje desetljećima šire nesmetano protiv hrvatskoga naroda i hrvatske države, dok je u isto vrijeme hrvatski narod zapravo najveća žrtva toga nasilnog i zločinačkog sustava, kao i prve Jugoslavije, dakle velikih zala, kao što je govorio i blaženi kardinal Alojzije Stepinac.

Prežaloso je da se i danas, u samostalnoj Republici Hrvatskoj, nakon obrane od strašne velikosrpske agresije i pobjede u Domovinskom ratu, opet progone hrvatski branitelji i opet optužuju za izmišljene zločine, kao što se desetljećima zločincima proglašavaju i branitelji NDH.

S obzirom da smo Domovinski obrambeni rat svi doživjeli i gledali očima, a čujemo što se govori i kako se sudi, jasno nam je koliko ima istine i o braniteljima NDH.

Ja sam se prva javila za riječ i rekla da sam se upravo vratila iz Bjelovara, gdje smo sudjelovali u programu sjećanja na prve žrtve zločina,

prije proglašenja NDH, te pitala **kako predavači to "ne znaju"** i ne spominju te žrtve.

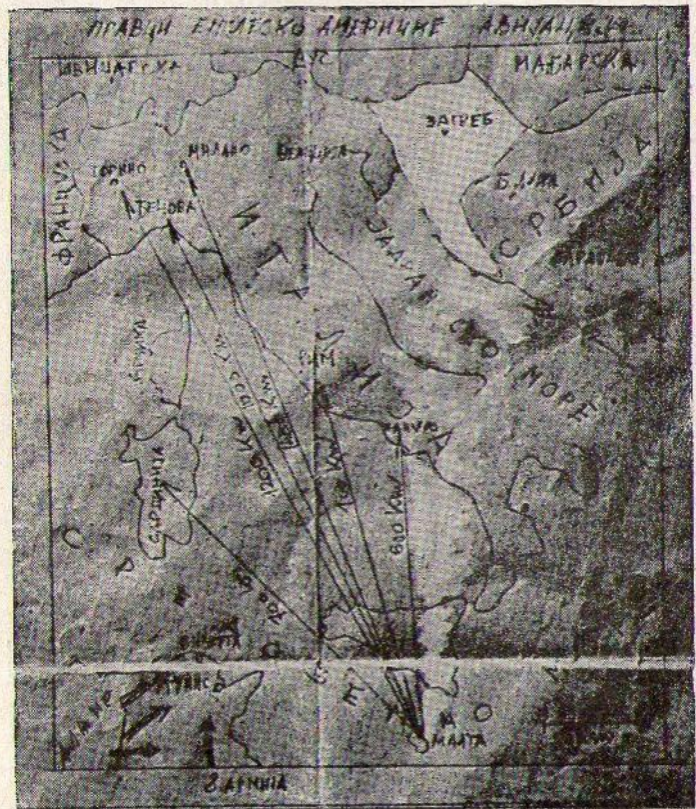
Ivo Goldstein je rekao da to što ja govorim nije istina, nego da su tada u Bjelovaru odmah uhitili i ubili 190 Srba.

Tada sam ja njemu rekla da je sramotno što on i ostali govore, i zar hoće reći da obitelji ne znaju kako su njihovi članovi stradali, kao da je se to dogodilo prije 200 godina, a ne prije 70, kada su i danas živi toliki potomci tih žrtava. Većina nazočnih je bila na mojoj strani i **nastao je veliki okršaj riječima**, tako da se situacija jedva smirila. Na kraju sam ja predavačima dala autentične pisane materijale o tim događajima, rekavši, s ironijom, da očito nisu dobro informirani.

U biti mi nije jasno od kuda tolika mržnja u tih ljudi, koja im zasljepljuje srce i razum. Najžalosnije je da su oni sveučilišni profesori koji odgajaju mlade ljude.

U duhu sam molila i vapila Bogu da spasi Hrvatsku i da se zmije u našim njedrima pretvore u golubove!

priliku, da uložiti najosobnije prosvjede protiv takva gene-

Zemljovidna karta, koju je izradila englezka promičba u obliku letka. Pisana je ćirilicom i širena među četnicima.

**Iz knjige Dr. Vjekoslav Vrančić:
"Urota protiv Hrvatske", Zagreb, 1942.**

OBLJETNICA SMRTI PRVOG MITROPOLITE HRVATSKE PRAVOSLAVNE CRKVE

Brate Tomislave!

Ako pratiš našu stranicu, vidjet ćeš da smo obnovili registraciju u Kanadi. Izdali smo ovih dana i prvi broj našeg časopisa pod nazivom "HRVATSKI PRAVOSLAVAC". Već se nalazi u Zagrebu u našem uredu - Ilica 421. Za sada je dosta skroman po obujmu, samo 24 stranice formata A/4.

Poslat ću nekoliko primjeraka i na vaš štand kod Lovorke.

Prvi broj odlučili smo, kao reklamni, podijeliti besplatno. Možeš ga i ti koristiti u svojim tekstovima. U njemu se nalazi lijep odabir tekstova.

Za konac lipnja planiramo održati veliku misu na obljetnicu smrti Germogena i drugih u jednoj crkvi u Zagrebu, dakako i parastos na groblju Miroševac. Bit će pozvanih i nekoliko visokih svećenika iz inozemstva.

Za sada toliko.

Bog i Za Dom Spremni!

Brat Ivo Matanović
Zadar

NOGOMETNI KLUB "DINAMO" ZAGREB NIKADA NIJE OSNOVAN

Dragi g. Bobane,

NK "Dinamo" Zagreb **nikada nije osnovan**.

1. Hrvatski "**Građanski**" Športski Klub **Zagreb nitko i nikada nije ukinuo**. Čak ni banditske i zločinačke partizanske vlasti.

Partizani, Dr. Aleksandar Koharević, ministar zdravlja Vlade Federalne Hrvatske, su dne 4. lipnja 1945. samo raspustili upravu, **ne i Skupštinu**, "Građanskog", kao i niza drugih hrvatskih nogometnih klubova.

"Ovaštenjem" dotičnoga druga od 5. svibnja 1945., ali kao ministra zdravlja Narodne Vlade Hrvatske, prethodno im je uzeta sva imovina.

Posebno stadioni, igrališta i trofeji!

Arhivi su sakriveni.

Pretvorba i "društvena" privatizacija na **poznati partizanski način**.

Na dne 9. lipnja 1945. održana je, u režiji partizanskog glavnije Ivica Medarića, izborna skupština "Građanskog", na kojoj su izabrani novi, partizanski, članovi njegove uprave.

Međutim, u partizanskom ministarstvu (kojem?) naknadno je upisano da se radilo o

"novom" nogometnom klubu, koji se eto kao zove "Dinamo", te o članovima upravo njegove uprave. Čak se u toj skroz providnoj laazi niti ne slažu tko je, tobože, predložio ime "novom" klubu: **Ivica Medarić** ili **Herman Mattes**.

Hrvatski uljudbeni pokret, i ja osobno, sudski smo, s tri tužbe, zatražili od Općinskog građanskog suda u Zagrebu sljedeće:

- a) povratak **1. Hrvatskom Građanskom Športskom Klubu Zagreb** njegova imena,
- b) povratak **1. Hrvatskom Građanskom Športskom Klubu Zagreb** njegove imovine (stadion),
- c) povratak **1. Hrvatskom Građanskom Športskom Klubu Zagreb** njegovih trofeja: pehara, zastavica i plakata, te arhiva,
- d) povratak **1. Hrvatskom Građanskom Športskom Klubu Zagreb** statusa dioničkog društva, a njegovim članovima, odnosno nasljednicima njegovih članova status dioničara,
- e) utvrđenje ništetnim udbaških odluka o likvidaciji nogometaša-reprezentativaca **1. Hrvatskog Građanskog Športskog Kluba Zagreb: Emila Perške Laleca i Dragutina Babića Brace**.

Tužbe su dobile svoj sudski broj. Jedna je ostala na Općinskom građanskom sudu u Zagrebu, a dvije su (jer je **1. Hrvatski Građanski Športski Klub Zagreb** pravna osoba) prebačene na Trgovački sud u Zagrebu.

Još nešto: ja sam član "Građanskog". Otac me je upisao u njega negdje 1943.

Srdačan pozdrav

*dr. sc. Tomislav Dragun
član 1. Hrvatskog Građanskog
Športskog Kluba Zagreb od 1943.
kad me je u njega upisao otac*

Ognjište

Nakladna zadruga
Zagreb, Pete poljanice 7
e-mail:
naklada.ognjiste@gmail.com

Nova knjiga!

Sve o povijesti
Prvog Hrvatskog
Gradjanskog
Športskog Kluba
Zagreb
na 944 stranice

Dr. Ivo Kraljević
Prvi predsjednik
Hrvatskog Nogometnog Saveza

OGNJIŠTE Nakladna zadruga, Zagreb, Pete poljanice 7,
PJ Hrvatska knjižara, Zagreb, Četvrte poljanice 8, www.knjizara.hrvatskauljudba.hr,
e-mail: lovorka.dragun.mirkovic@gmail.com, naklada.ognjiste@gmail.com

VELIKOSRPSKA AGRESIJA NA HRVATSKU NE PRESTAJE!

Mate Ćavar, Zagreb

U svoje vrijeme, na povike balvanskih Srba po Hrvatskoj da je im to srpska zemlja, Stjepan Mesić ih je dopunjavao "**donijeli ste je na onim srpskim opancima**".

Znao je povijest Srba u Hrvatskoj Stipe Mesić i kao **njihov zet**, kako su i kada balkanski Vlasi doseljavali na hrvatske prostore, kada su im Austrijanci darivali zemlje hrvatskih vladarskih obitelji, veleposjednika Zrinskih i Frankopana, kojima su 30. travnja 1671. u Bečkom Novom Mjestu izosjecali glave. Odsjekli su im glave i zatukli im cijele obitelji, iako je Petar Zrinski bio hrvatski ban a Krsto Frankopan hrvatski knez, samo zato što su bili pokušali ujediniti Saborsku i Tursku Hrvatsku, kako su onda zvali BiH.

Kako bi uništili svaki otpor Hrvata, **naseljavali su balkanske Vlahe** na hrvatske posjede Zrinskih i Frankopana, s kojih su uz pomoć tih balkanskih muhađera protjeravali svekolike hrvatske starosjeditelje uz najkrvavije likvidacije cijelih obitelji.

Tako su ti današnji Srbi naseljavali ove hrvatske prostore **krvarinom i otimačinom**, koje nikada nisu ničim plaćali. Naš narod kaže "oteto prokletu!" Sada im ponovno ovaj hrvatski izdajnički režim ustupa te hrvatske zemlje, iako se oni olujnom bežanijom nalaze po Srbiji.

Nadnevak sječe glava hrvatskome banu Petru Zrinskom i knezu Krsti Frankopanu, trideseti travnja, dugo se slavio hrvatskim Danom žalosti što upravo sada Vladimir Šeks traži u ime HDZ-a, da se i službeno obnovi kao Dan hrvatske narodne žalosti u Hrvatskoj. Zemni ostaci ovih hrvatskih mučeničkih velikana nalaze se u hrvatskoj zavjetnoj katedrali u Zagrebu.

Orjuna ne miruje

No i pored svega toga velikosrpska agresija na hrvatske zemlje, narod i kulturu se nastavlja i nakon olujne pobjede Hrvata. Očito da srpskoj agresiji treba novi "Hrvatski tajfun" iz Hrvatske, da se konačno već jednom oslobode svojih zločinačkih ambicija...

Nekada je beogradski arhitekt Bogdan Bogdanović znao kreirati nekakve "kamene cvjetove" po Hrvatskoj, a zaboravio je to podizati po Srbiji. Ne samo to, u najnovijem zborniku Srbijske matice proglašeni su Ivan Gundulić i Marin Držić srpskim književnicima. Dočim se sada sudski odlučuje o Ivi Andriću - čiji je književnik? Rođeni travnički Hrvat kojemu su **uvalili Srpkinju za ženu**.

Zar oni nisu ženili Srpkinjama i druga Titu, Miroslava Krležu, Miku Tripala, koji je i nakon smrti mu Nevenke prve žene, opet išao u Beograd **po drugu ženu Srpkinju**. Tako sve do Stipe Mesića, koji je **dugo skrivao srpsko podrijetlo svoje žene Milice**, iz četničke familije, jer je imala **rođenog brata četničkog vojvodu**.

Zar i žena Ive Josipovića nije Srpkinja, što mu je i majka?

Čak su i jednome Albertu Einsteinu uvalili za prvu ženu isto Srpkinju, koje se on jedva oslobodio. Zar jedan Nikola Tesla nije bio Hrvat podrijetlom svojega djeda.

Eto **Srbi podvaljuju, krivotvore, krađu, nasrću**.

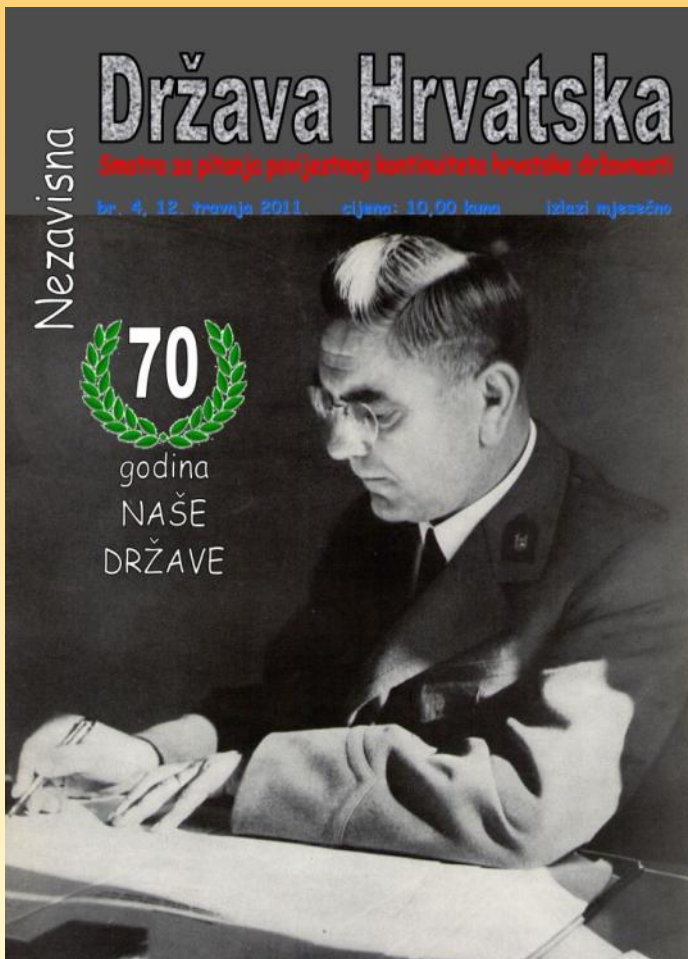
Tako se sada spore oko srpskog krivotvorenja oporuke Ive Andrića. Sve što mogu Srbi krivotvore. Tko ne vjeruje neka se posluži i najnovijom knjigom "Mit o nebeskoj Srbiji", koja se sada prodaje u RH, gdje su na posljednjoj večeri **umjesto Isusa s dvanaest apostola Srbi naslikali cara Lazara**, kojega su Turci ubili u bitci na Kosovu one 1393. godine.

Zato Hrvati moraju predviđati novi i to "Olujni tajfun" da bi se zaštitili od nove srpske agresije i u 21. stoljeću.

Ognjište

Nakladna zadruga
Zagreb, Pete poljanice 7
e-mail:
naklada.ognjiste@gmail.com

Država Hrvatska - broj 4

Smotra za pitanja povijesnog kontinuiteta hrvatske državnosti

broj 4 od 12. travnja 2011.

Cijena 10,00 kn

Sadržaj:

- Uskrsnuće
- Gabriel Cvitan: Uzkrasna zvona
- prof. Otilija Demeter: Hrvatska domovina
- Grgo Pejnović: Značenje hrvatskog nacionalizma
- Velikaya Horvatiya
- Mladen Schwartz: Egipat i Libija u Zagrebu ili: Marcia su Zagabria
- Antonija K. Cvijić: Ferdo Quiquerez
- prof. dr. sc. Ivo Biondić: Zašto ne (polu)javno?
- A.H.: O Vrbaskoj Banovini
- Mate Ćavar: Hrvatski neunijaški pokret
- prof. Žarko Marić: Invalidna truplo desnica
- Ogromne koristi po srpski narod od turskog gospodstva
- prof. dr. sc. Ivo Biondić: Hirwatistan
- Diana Majhen: Može li se niže?
- Osvrti s povodom
- Izpitivanje podrijetla imovine
- Đivo Bašić: Ulica ili trg "8. svibanj" u Zagrebu? - prijedlog za ulicu ili trg "Nikad"
- Žestoki zračni napadaji na sabirni logor Jasenovac
- Nikola pl. Faller: Kako je bilo na premijeri Zajčeve opere "Nikola Šubić Zrinski"
- Sima Simić: Srbo-komunistički pogledi na proglašenje NDH (2)
- dr. sc. Tomislav Dragun: Gradjanski 26. travnja 1911.-2011.
- Nezavisna Država Hrvatska je osamostaljena Banovina Hrvatska (2)
- fra Martin Planinić: Moja završna riječ

Na naslovnici:

Dr. Ante Pavelić

Poglavnik Nezavisne Države Hrvatske

OGNJIŠTE Nakladna zadruga, Zagreb, Pete poljanice 7,
PJ Hrvatska knjižara, Zagreb, Četvrte poljanice 8, www.knjizara.hrvatskauljudba.hr,
e-mail: lovorka.dragun.mirkovic@gmail.com, naklada.ognjiste@gmail.com

REPUBLIKA HRVATSKA U OGLEDALU "TEŠKE BIROKRACIJE"

Branko Stojković, Bjelovar

Ništa me nije iznenadilo Globusovo šokantno otkriće: "Koliko nas košta Nadan Vidošević", koji je već 16 godina na čelu Hrvatske gospodarske komore (HGK).

Tjednik "Globus" od 8. travnja 2011. godine donosi vijest o: "Rasipnom kralju komore koji troši 232 milijuna kuna godišnje. Služe ga 3 kuhara, 9 konobara, 8 vozača, 4 recepcionara, a ima 14 savjetnika, više neko predsjednik Ivo Josipović."

To o rasipnom Nadanu Vidoševiću ja sam znao i prije, odnosno barem već desetak godina i više. Hrvatska gospodarska komora je "neradnička kuća", u kojoj rade, tj. kriju se najveći paraziti ovoga društva.

Svi normalni ljudi borili su se protiv totalitarnog režima. Mislim da je i Benito Mussolini u Italiji bio "mačji kašalj" prema Vidoševiću i njegovom klanu, koji je šesnaest godina na jaslama naroda.

Mi smo sve te godine hranili neradničku birokraciju. A od hrvatskog naroda se je vješto krilo - tko je odgovoran, ili bolje rečeno - tko je kriv za to što su građani godinama tolike novce morali izdvajati.

Bivši predsjednik **Stjepan Mesić**, za svojih deset godina mandata, učvrstio je nam je takvu "Gospodarsku komoru", koja je pravo leglo bivših komunista. Što se sad čudimo zašto je sve to tako?

Stjepan Mesić je ostavio duboko korijenje svog ratnog profiterstva. Njegova vladavina karakterizira se: kršenjem ljudskih prava i građanskih sloboda, političkom represijom, proganjanjem neistomišljenika, pa čak i likvidacijama, montiranim sudskim procesima, nepotizmom, korupcijom, ekonomskim i gospodarskim fijaskom.

Sve se zna u Hrvatskoj, tko šefuje nad "vječnim pijunima" Hrvatima, a zapravo nikakve vijesti (više) nisu ni potrebne.

Ljudi su ispranog mozga i njih prati ravnodušnost. Sve je godinama isto. U biti nikakve promjene na bolje nisu se ni dogodile. Dapače dogodile su se promjene na gore.

Opijeni vlašću, kultom vlastite ličnosti - Tuđman, Manolić, Mesić, Vidošević, itd. Oni su kraljevi nad gomilom poltrona i sirotinje. Namjerno su osiromašili narod kako bi lakše mogli vladati s ljudskim sudbinama.

Bilo je takođe očigledno da se "oni" ponašaju oduvijek tako, kako smo im mi svi zajedno dozvolili. Takvi su nam sudovi, odvjetništva i policija. Sve ide po Staljinovom i Titovom receptu vladanja masama. Mediji su odavno u Hrvatskoj potkupljeni i podmićeni. Ograničenje i cenzura su na svakom koraku.

Nije nikada skinuta "tabu-oznaka" s onoga što se do jučer zvalo "nedodirljivi". Sad je valjda svima jasno gdje mi to živimo. To kada ljudi propadaju u neimaštini bez posla. Mislim da od danas treba svatko zarađivati pošteno za svoj kruh. Ona nećemo imati "parazitski sustav" u kojemu se ništa ne radi.

Samo rad može čovjeka održati normalnim u životu. Stoga nam je dosta političkih "falsifikatora" i "manipulatora", lažnih ideologa, koji su se obogatili na neradu i špekulacijama, kao što je to učinio Nadan Vidošević.

Ako dalje dozvolimo da putem prijeverare i laži oni vladaju s nama, onda bolje nismo ni zaslužili. Izađimo konačno iz kaosa i pogibelji.

Branko Stojković
Spoznati duboke korijene ratnog profiterstva

PISMA MOJE MAJKE

Ivan Šegedin, Korčula

Kad si pošla, od mene i brata.
Odnio si ono srce milo.
Sve ča vridi, o' dobri moj ćaća.
A ostavi, ranjeno nam tilo.

Zadnju suzu, kad si s okaпусти.
Još mi lazi, još po srcu bridi.
Od kad ni te, u konobi našoj.
Ma ni vino, više nan ne vridi.

Zlatne ruke, kada nebu krenu.
Kada život dojde do prikrajka.
Prsti sami, svirat znaju.
O mom ćaći, o mom kraju.

Samo ovu pismu voli moja majka.
Još i danas, moja majka plače.
Stani suzo, ne zna više reći.
I kad čuje, ovu pismu moju.
Suze same, počinju joj teći.

Uz šteriku, kada ide leći.
Broji ure, budna do svanuća.
Misli jadna, o' ćaći životu
kada nas je bila puna kuća.

Zlatne ruke, kada nebu krenu ...

IVAN ŠEGEDIN (1)

Rođen je 27. svibnja 1963. godine u Splitu. Živi u mjestu Žrnovu, zaseok Postrana. Potječe iz skromne seljačke obitelji iz rodne kuće akademika i književnika Petra Šegedina. Završio je osnovnu školu u Žrnovu, a srednju školu u Korčuli. Prošle godine je upisao Ekonomski fakultet na Sveučilišta u Mostaru.

U Osnovnoj školi u Žrnovu pokazuje izuzetan talent za glumu i glazbu putem raznih školskih aktivnosti: dramske, folklorne i glazbene skupine. Dramsko – glazbenom i folklornom skupinom postizane su zavidne uspjehe i nag-

rade. Već kao srednjoškolac osnovao je glazbenu skupinu "The Rabits", što bi na hrvatskom jeziku značilo zečevi (kuneji), kako su nas od milja zvali naši susjedi s lokal patriotskim osjećajima za humor. S obzirom da je ova skupina prestala s radom za vrijeme njegovog odlaska u vojsku, po povratku je osnovao skupinu "The Endemi", koju je održao 8 godina. Po njegovom odlasku iz skupine prestala je s radom. U međuvremenu, snimio je svoj prvi nosač zvuka za tadašnje potrebe PGP RTB s njegovih 9 pjesama.

ŠUMADINCI POD VLAŠĆU NOVOKOMPONOVANIH BIZNIS-SRBA

Teško je uvijek Hrvatima bilo sa Srbima. Posebno kad su Hrvati bili pod srbskom vlašću. Albancima je još gore. Ništa lakše nije Makedoncima, pa niti Crnogorcima. Nu, najteže je ipak Šumadincima. Taj drevni narod, zapravo istinski Srbi, ne smije ni dignuti glavu, kamo li reći da je narod, i to narod posve različit od onih ljudskih nakupina, koje danas sebe nazivaju Srbima. Ovo je priča o šumadijskom narodu, o Šumadincima i njihovoj čežnji za slobodom. (Ur.)

U ŠUMADIJI SU NEKAD ŽIVJELI PRAVI SRBI, SA KOJIM DANAŠNJI - NOVOKOMPONOVANI VEZE NEMAJU (1)

prof. Vladimir Ćorović: "Zemlja ŠUMADIJA hajdučka, doseljenička i pobunjenička", 1939.

Evo divnog teksta iz kog se vidi, kako je nastala **novokomponovana srpska nacija**, pošto su stari izvorni Srbi počišćeni od Turaka ili su se preselili u današnju Vojvodinu. Napominjem, da ovaj tekst nije pisao ni Jevrem, ni Đilas, ni Milo, ni CIA, ni Kominternu, nego jedan srpski historičar, velikosrpski i ostrašćeni! Tekst je preuzet sa žestokog velikosrpskog sajta

<http://www.srpsko-nasledje.co.yu/sr-...rticle-07.html>
Ovde je zgasla država Nemanjića, ovde se rodila nova srpska država, a za Jugoslaviju niko nije podneo toliko žrtava kao Šumadinci

U našim starijim srednjovekovnim izvorima nema pomena o Šumadiji. To pada dosta u oči s toga, što taj kraj, iako prekriven ogromnim šumama, nije bio bez izvesne kulturne tradicije i bez političkog značaja.

Stojan Novaković je nalazio, da se grčko, sa staroslovenskog prepisano, ime parohije Grontsos u braničevskoj eparhiji, koje se navodi u povelji vizantiskog cara Vasilija II izdatoj 1020 god. ohridskoj arhiepiskopiji, odnosi na župu Gružu.

Šumadija oko Niša

Grčki pisac XII veka, Jovan Kinam, kazuje, da je župan Desa vladao u toj oblasti, koja da je bila bogata i s dosta stanovništva. Ali o granicama te oblasti ne znamo ni odatle ništa izblije; Kinam, koji priča kako je car Mihajlo iz Niša uputio svoju vojsku prema Drini kroz lugomirski kraj (Longomir) ne kaže, da li taj kraj ima kakve veze s Dendrom, i kako uopšte stoji prema njoj, a to bi za naše opredeljivanje, pošto poznajemo Lugomir, bilo od odlučnog značaja.

Samo ime Dendra, tako uopšteno, može se uzeti vrlo široko, već po tome što je u to vreme, i mnogo docnije, **ogroman deo Srbije bio u stvari prava Šumadija.**

Svi putnici - pisci, koji su od XII-XV veka prolazili Srbijom opisuju je kao zemlju "brdovitu i šumovitu"; naročito to važi za kraj od iza Braničeva do ispred Niša. Dok bi tako, u to rano doba granice "Šumadije" prema jugu mogli uzeti kao da su išle dalje od onih, koje su uzimane u narodu u XIX veku, a za severozapadni kraj

je izvesno, da ih moramo uzimati uže. **Rudnik je, na primer, još krajem XIII veka smatran kao sremski grad, upravo kao pogranični grad oblasti Srema, koji se prostira-**

o sa obe strane Save. Još ranije, do slovenskog naseljavanja, **Rudnik je, isto tako, bio krajnja tačka istočne granice rimske pokrajine Dalmacije.** Na severu **Beograd sa svojom okolinom nije spadao u Šumadiju;** ali gde je upravo počinjala njezina granica ne da se tačno utvrditi. **Na istoku se, međutim, odavno Morava smatrala kao njena granica;** ta je reka, u ostalom, za dugo u historiji bivala **granična linija između njoj bliskih naroda.**

Kasnije su se sve te granice znatno pomerale, dok se nisu, za turskog vremena, **počele se blizu poklapati sa granicama Beograds-kog Pašaluka.** U XIX veku, po uveravanju Milana Đ. Milićevića, **Šumadijom se smatrala zemlja među Moravom, Dunavom, Savom, Kolubarom i Ljigom.**

U Dragutinovoj kraljevini

Naseljavanje Srba u taj kraj počelo je vrlo rano. Sloveni su, zna se dobro, čak velikom pograničnom gradu, starom i razrušenom Singidunumu dali svoje ime, koje se javlja već u IX veku. Ali, politički, **Srbi u tom kraju zadugo nisu bili aktivni.**

Srpska državna granica Stevana Prvovenčanoga i njegovih neposrednih naslednika **nije išla mnogo severnije od grada Ravnog (današnje Čuprije),** niti je prelazila liniju planina između današnjeg Milanovca i Jagodine.

Kralj Uroš I pokušao je, istina, da pomakne srpske granice na toj strani u severnijem pravcu, ali njegovo ratovanje s Mađarima za Mačvu i Srem završilo se je neuspehom. **Tek od vremena kralja Dragutina, i to od 1284. god. počela se širiti u tom kraju i politička srpska vlast, i to s početka pod mađarskim okriljem.**

Dragutin je, naime, dobio na upravu severnu Srbiju (Srem, Mačvu i beogradski kraj) i severoistočnu Bosnu (župe Soli i Usoru) kao mađarski vazal. Između njegove države i države brata mu kralja Milutina nije bilo nikakve treće oblasti, i **srpski elemenat se u nesmetanim kontinuiranim naselji-**

ma širio sve intenzivnije prema Savi i Dunavu. Kad je kralj Dragutin umro (1316), Milutin je na njegovo područje stavio svoju ruku, već svestan, **da zbog srpskog elementa u njoj ta cela oblast ima da postane sastavni deo Srbije,** kao što je to bila i po svom prirodnom geografskom položaju. Iako su srpski vladari u prvoj polovini XIV veka glavni deo svoje državne aktivnosti razvijali prema jugu, niz Vardar, oni, ipak, nisu bez borbe upuštali ni te tekovine na severu.

"To su bili hajduci i uskoci, po ocu Šumadinci a po poreklu doseljenici iz nikšićkog kraja nemirni, odvažni, buntovni elementi, koji su morali bežati od Turaka u puste i velike šume šumadijske. To uskočko i hajdučko stanovništvo nije dugo moglo trpeti tuđinsko, versko i političko, ekonomsko ugnjetavanje - i Srbija se stala buniti",

piše Jovan Skerlić

Kad je posle maričke katastrofe počelo osvajanje Turaka i **postepeno uzmicanje Srba s juga prema severu,** prenosi se, postepeno, i srpsko državno središte sa vardarske **najpre na moravsku, a onda na dunavsku liniju.** U tom periodu Šumadija dobija veći značaj.

Za vreme kneza Lazara razvija se, u glavnom, **kraj oko Kruševca i moravska dolina do Čuprije;** tu je njegova prestonica i njegove glavne zadužbine.

Za njegovih naslednika despota Stevana i Đurđa Brankovića razvijaju se i dunavski gradovi; **preuređuje se Beograd, diže se Smederevo, jača Golubac.** Glavna zadužbina despota Stevana, manastir Manasija, pomera se severnije od Lazareve linije, dok se drugi manastiri njegova vremena podižu pod Kosmajem, kao Pavlovac i Tresije, ili u Rudniku (Nikolje) i kod Arandelovca. Oživljavanje Šumadije manastirima nastavlja i despotova vlastela, od koje potiču Vračevštica, Brezovac pod Venčacem, Koporin ispod Velike Plane i dr.

SVEČANO USTOLIČENJE PRVOG MITROPOLITE HRVATSKE PRAVOSLAVNE CRKVE (1)

"Nedjeljne vijesti", Zagreb, 8. lipnja 1942.

ZAGREB, 7. lipnja.

Među Hrvatima ima pripadnika pravoslavne vjere, koji su bili uvijek s jedne strane svijesni Hrvati, a s druge odani svojoj vjeri. Među Hrvatima sviju vjera, među katolicima, muslimanima i pravoslavcima, uvijek je vladala vjerska snošljivost i zajednička velika ljubav za općenarodne i domovinske probitke. Sudjelovanje Hrvata pravoslavne vjere i u javnom životu bilo je isto tako brojno, te smo u svojoj prošlosti imali među našim javnim radnicima i pjesnicima i radnika i pjesnika pravoslavne vjere, koji su se isticali upravo svojim rodoljubljem i žarom za Hrvatsku. I u pokušaju Eugena Kvaternika, da oslobodi Hrvatsku od svih okova, u kojima je bila sputana, sudjelovali su i Hrvati pravoslavne vjere.

U proglasu, koji je izdao Kvaternik za vrijeme Rakovičke bune, dne 8. listopada 1871. god. Kvaternik kaže u osmoj točki i ovo:

"Svećenici obiju vjeroispovjesti, t. j. katoličke i pravoslavne vjere, imaju narod poučiti o ljubavi i slozi kršćanskoj."

U Kvaternikovo vojsci bio je vojni svećenik pravoslavni kapelan iz Plaškoga **Mile Strika**, a episkop **Lukijan Nikolajević**, poslao je pravoslavna svećenika Popovića, da blagoslovi oružje Kvaternikovih buntovnika, što je ovaj i učinio. Međutim Hrvati pravoslavne vjere nisu imali svoje posebne, narodne crkvene organizacije. Već **sedamdesetih godina prošloga stoljeća** predlagao je u Hrvatskom saboru **prvi hrvatski ustaša i revolucionar dr. Eugen Kvaternik** osnutak Hrvatske pravoslavne crkve. Kako taj prijedlog nije mogao biti proveden, to je crkvena organizacija hrvatskih pravoslavaca ovisila o Crkvenim organizacijama drugih naroda i država.

Zbog toga je godine 1918. srpska pravoslavna crkva, koja je bila organizirana u bivšoj Srbiji, proširila svoj djelokrug na cijelu bivšu

državu, prema tome i na hrvatske krajeve i na Hrvate pravoslavne vjere. Sva su nastojanja hrvatskih pravoslavaca da ostvare svoju samostalnu narodnu crkvu bila suzbijena. **Ta njihova želja došla je do ostvarenja tek u Nezavisnoj Državi Hrvatskoj.** U svom velikom govoru u Hrvatskom državnom saboru, dana **28. veljače 1942.** Poglavnik je jasno naglasio, da u Nezavisnoj Državi Hrvatskoj vrijedi stara hrvatska poslovice:

"Brat je mio, koje vjere bio."

Stoga, kako je rekao Poglavnik, u Nezavisnoj Državi Hrvatskoj u pravoslavlju nitko nije ni dirao, niti dira, **ali u Hrvatskoj ne može biti srpske pravoslavne crkve**, jer su svagdje na svijetu pravoslavne crkve narodne i nacionalne. Srpska pravoslavna crkva **sastavni je dio srpske države**, i vođena hijerarhički po srpskoj državnoj vlasti. Takva organizacija pravoslavne crkve u Hrvatskoj bila bi prvenstveno na štetu vjerskih probitaka pravoslavni Hrvata, a ujedno bi to bilo **na uštrb hrvatskog državnog vrhovništva.** Stoga u Hrvatskoj može biti baš radi pravih probitaka hrvatskih pravoslavaca **samo pravoslavna crkva hrvatska**, "može biti samo takova organizacija crkvena koja u svom duhovnom životu vrši i **uživa podpunu duhovnu slobodu, slobodu**

savjesti, ali o svim drugim stvarima mora biti pod nadzorom države Hrvatske i njezinih oblasti".

Pred sam Uskrs objavile su "Narodne Novine" **Poglavnikovu zakonsku odredbu**, kojom se na području Nezavisne Države Hrvatske osniva Hrvatska pra-

Mitropolit Preosvećeni Germanos prigodom ustoličenja

pravoslavna crkva kao samosvojna, autokefalna ustanova. Tom je zakonskom odredbom konačno ostvarena želja svih pravoslavnih Hrvata i jednom zauvijek riješeno po želji Hrvata pravoslavne vjere njihovo crkveno pitanje. Tom zakonskom odredbom omogućeno je svim pravoslavlima Hrvatima potpuno slobodno ispovijedanje svoje pravoslavne vjere, a uz to i sudjelovanje kao ravnopravnih čimbenika u izgradnji svoje domovine Hrvatske, koja omogućuje svima svojim sinovima, prema njihovoj sposobnosti i radu, sudjelovanje u vršenju državne uprave i odgojnog rada na cijelom povjesnom području. Ta je zakonska odredba bila osobiti dokaz, da je i Poglavniku i hrvatskoj državnoj vladi, kao i svima Hrvatima, u istinu stalo uvijek do prave vjerske snošljivosti građana sviju vjera. To je bio dokaz, da u Hrvatskoj nema, niti je bilo povlaštenih, niti zapostavljenih, ni u vjerskom pogledu, kao što ih nema ni u društvenom, a ni u političkom.

Odmah nakon zakonske odredbe započelo se provođenjem ustrojstva Hrvatske pravoslavne crkve. Konačni ustroj i djelovanje Hrvatske pravoslavne crkve određen je Ustavom, koji je stupio na snagu 5. lipnja 1942. Istovremeno s proglašenjem Ustava Hrvatske pravoslavne crkve Poglavnik je imenovao i prvog Mitropolitu Hrvatske pravoslavne crkve u osobi Preosvećenog gospodina **arhiepiskopa Germogena**.

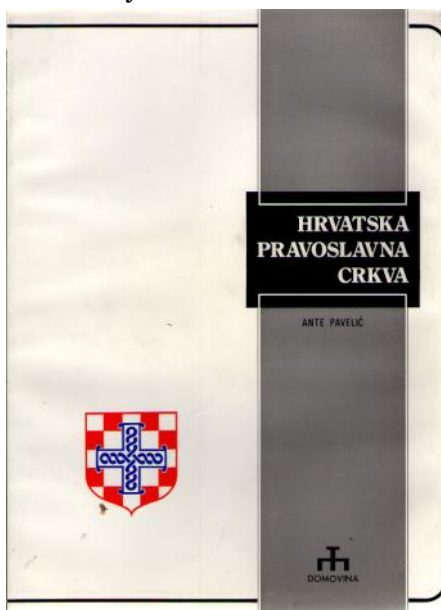
Danas je Hrvatska pravoslavna crkva imala svoj najsvečaniji dan. Danas je naime **ustoličen na najsvečaniji način prvi Mitropolita Zagrebački Germogen**, koji je tako uveden u kanonski posjed svoje mitropolije.

Već prije 9 sati sakupili su se vjernici u crkvi Svetog Preobraženja, a na trgu pred crkvom bile su **postrojbe 6. i 12. sata Poglavnikovog tjelesnog druga pod zapovjedništvom Ante Bušića i zastavnika Stjepana Musića**, te jedan sat prve samovozne bojne pod zapovjedništvom poručnika Belobrajdića, kao

i **postrojba konjanika**, koja je držala stražu i špalir. Bila je prisutna i **glazba 2. pješačke pukovnije**.

U crkvi se uz brojne vjernike sakupilo svećenstvo, koje je bilo obučeno u svečanim ornatima i spremalo se za doček svoga Mitropolite. Pred sam dolazak Mitropolite došao je Poglavnikov **svečanostnik pukovnik Machiedo**, a odmah zatim **predsjednik Hrvatskog državnog sabora Duglavnik Marko Došen** u pratnji **saborskog bilježnika dra Ivana Majcana**. Postrojbe su predsjedniku Hrvatskog državnog sabora odale počast.

Pred crkvom je dočekao svečanostnika pukovnika Machiedu kao i predsjednika Hrvatskog državnog sabora **predstavnik općine Hrvatske pravoslavne crkve u Zagrebu g. Petar Lazić**, koji je odpratio predsjednika Hrvatskog državnog sabora i saborskog bilježnika, te **gradskog načelnika Ivana Wenera** do počasnih mjesta u crkvi. Nekoliko časaka iza toga dan je znak o dolasku Mitropolite. Glazba je završila počasnu koračnicu, a na crkvenom su tornju zazvonila sva zvona. Preosvećeni gospodin mitropolit Germogen došao je u pratnji svoga **tajnika Miloša Oberkneževića**, a dočekao ga je i pozdravio svečanostnik pukovnik Machiedo. Preosvećeni Mitropolit zajedno je sa **zamjenikom ministra pravosuđa i bogoštovlja ministrom seljačkog gospodarstva dr. Jozom Dirmandžićem** pregledao postrojbe, koje je pozdravio poklikom "Za Dom", — na što su mu odgovorile gromkim — Spremni! Mitropolit je ujedno postrojbama podijelio svoj blagoslov. Iza toga se Mitropolit uputio u crkvu Svetog Preobraženja, gdje su ga na crkvenim vratima dočekali u svečanim odeždama pravoslavni svećenici **Jeromonah Platon, Vaso Šurlan, Serafin Kubčevski, Benjamin Pavlovski, svećenik Joco Cvijanović, Miron Federer i protodakon Aleksej Borisov**. Svećenstvo je pružilo Mitropoliti Germogenu trikirij i dikirij, te vladličansku mantiju. Mitropolit je poljubio krst, koji je dao na poljubac svim svećenicima.

POČETAK GRAĐANSKOG RATA (1)

Zbivanja u ustaničkim krajevima 1941. teško se, po mišljenju autora novog "Danasovog" feljtona, mogu podvesti pod uobičajenu interpretaciju da se radilo o "ustanku naroda Hrvatske" dignutog "protiv okupatora", a "pod vodstvom KPJ"

Vladimir Mrkoci, Zagreb

Jedan od najpopularnijih mitova zacijelo je onaj o "27. srpnju, Danu ustanka Hrvatske". Sastavljen je ne samo od običnih mistifikacija nego i od onog što bi se moglo nazvati **dijalektičkom mistifikacijom**. Mit se sastoji od tri osnovne teze:

*"ustanak naroda Hrvatske",
"protiv okupatora" i
"pod vodstvom KPJ".*

Već djelomičan pregled zbivanja i historijskih činjenica pokazuje da **niti jedna od njih nije istinita**.

Krenimo **od prve**, "ustanka naroda Hrvatske". Dana 27. srpnja 1941. izbila je buna u nekoliko područja: južnoj Lici, Kninskoj krajini, Kordunu i Bosanskoj krajini, **isključivo krajevima u kojima je dominantno srpsko stanovništvo**. U područjima gdje su živjeli većinom **Hrvati ili Muslimani bune tada nije bilo**. U južnoj Lici i Kninskoj krajini od desetaka pobunjenih sela i tisuća pobunjenika **nije bilo**

niti jedno hrvatsko selo i niti jedan pobunjenik Hrvat. Na Kordunu i u Cazinskoj krajini također su se pobunila **isključivo srpska sela, a niti jedno hrvatsko i muslimansko**. Jedino ovdje postoje iznimke, jer među pobunjenicima nalazilo se nekoliko Hrvata i jedan Musliman.

I u Bosanskoj krajini pobunila su se **isključivo srpska sela i srpsko stanovništvo**, nije se pobunilo **niti jedno muslimansko ili hrvatsko selo**, štoviše i kasnije u tijeku bune u nekim krajevima nisu primali Muslimane, čak su one za koje su posumnjali da su to posebno pregledavali.

Osim toga, **ustanak je imao antihrvatski i antimuslimanski karakter**. U svim pobunjenim područjima **napadano je hrvatsko i muslimansko stanovništvo i uništavana njihova sela**. Na tisuće Hrvata i Muslimana bilo je prisiljeno bježati u gradove da bi se spasilo. Dakle, ako od stotine pobunjenih sela nije niti jedno hrvatsko ili muslimansko, ili ako od tisuću ustanika nema niti jednog Hrvata ili Muslimana, može li se govoriti o ustanku naroda Hrvatske?

Druga mistifikacija: "Ustanak protiv okupatora". Buna je izbila **isključivo na području NDH**, s kojeg su se povukle ili su se upravo povlačile talijanske okupacione trupe, i dopire do ruba talijanske zone. **U anektiranoj zoni ni u jednom jedinom mjestu nije došlo do bune**, štoviše iz anektirane zone **prelaze naoružani pojedinci i grupe na područje NDH s namjerom dizanja bune**.

Iako su podaci o "ustanku naroda protiv okupatora" u literaturi netočni, prikazivanja i tumačenja tendenciozna, a **podaci o zločinima ustanika prešućeni ili znatno umanjeni**, ipak se može jasno vidjeti da je pravi objekt ovog "ustanka protiv okupatora" **bilo hrvatsko i muslimansko stanovništvo** i da su njihove žrtve usprkos prešućivanju ili umanjivanju u literaturi bile značajne.

Skupina četnika koje su naoružali Talijani.

Iz knjige Dr. Vjekoslav Vrančić:
"Urota protiv Hrvatske", Zagreb, 1942.

U kninskoj krajini i Bukovici pobunila su se **sva srpska sela pod vodstvom četničkih vođa Đujića, Bogunovića** i drugih. Napadana su **hrvatska sela**, rušene kuće, a hrvatsko je stanovništvo bilo u bijegu. Jedan izvještaj javlja:

"Cijeli hrvatski živalj morao je pred akcijom četnika napustiti svoje domove i puvući se u Knin ... bilo je 2.000 izbjeglica iz okolnih sela koji se sada postepeno vraćaju kućama gdje često nalaze samo pustoš."

U Mokrom Polju ustanici su ubili 8, Očestovu 6, Polačama 12, G. Erveniku 5, Strmici 27, Plavnu 15 Hrvata. Ukratko, prvih je dana ubijeno 106 osoba.

Oko Gračaca pobunila su se sva srpska sela, a hrvatsko stanovništvo moralo je pobjeći u Gračac, mnoge kuće Hrvata spaljene su i porušene, a Gračac opkoljen. U Bruvnu je ubijeno 5, a sve stanovništvo iz okolnih hrvatskih sela pobjeglo je u Lovinac. U tom je mjestu, pak, ubijeno 6, u Zrmanji 10, Malovanu 15 ljudi.

Posebna je priča buna u Krupi pod vodstvom igumana Mažibrade: posada od 30 domobrana se predala uz obećanje da će biti pošteđeni, ali svi su masakrirani, osim sedmorice kojima je uspjelo pobjeći. U Gornjem Lapcu poubijani su Hrvati kojima nije uspjelo pobjeći i opljačkane su hrvatske kuće. U Donjem Lapcu opljačkane su i spaljene hrvatske kuće, a Hrvati koji nisu poubijani pobjegli su u Boričevac. Baš to selo, jedino čisto hrvatsko u kotaru Lapac, cijelo je spaljeno, a stanovništvo koje nije uspjelo pobjeći u Kulen-Vakuf poubijano. U Brežinama ubijeno je 17 osoba. U kotaru Lapac potpuno je nestalo hrvatsko stanovništvo, i to tako da je ili pobjeglo ili poubijano.

Najveći pokolj zbio se ovdje mjesec dana kasnije, kada je Kulen-Vakuf spaljen ili poubijano 1.305 osoba, uglavnom žena i djece, **isključivo Muslimana i Hrvata**. Oni su dijelom poubijani u samom Kulen-Vakufu a dijelom su odvedeni u Martin-Brod i tamo poubijani. Ovaj pokolj je zajedničko djelo ličkih i krajiških "boraca protiv okupatora". Spaljena su i sela

Orašac i Čukovi. Zločinci i ubojstva zbili su se i u drugim mjestima. "Sve hrvatske kuće u selima Rudopolje i Mazin spalili su ustanici i opljačkali stoku".

"Nepravilan odnos u Mazinu, Oračvu, Brotnji, Lapcu, prema zarobljenicima najniži instikti" govori se u izvještajima. U Srbu se pobuna zbila **pod vodstvom četničkih vođa koje su došle iz anektirane zone** (Torbica, Omčikus, Rađenović) i **na dan bune osnovali četnički puk**. Tamo su opljačkane kuće Hrvata, ubijeni svi predstavnici vlasti i ostali koji nisu uspjeli pobjeći. **Pobunila su se i sva ostala srpska sela** pa je u Otriću ubijeno 10 ljudi, Srpskom Klancu 10, u Brotnji je poubijano svo hrvatsko stanovništvo, a samo od šire obitelji Ivezić poubijano je 30 članova. To se u literaturi navodi kao "nepravilan odnos".

Na Krbavskom polju pobunila su se sva srpska sela a svo hrvatsko stanovništvo pobjeglo je u Udbinu, koja je tad opkoljena. Pobunila su se i sva srpska sela oko Gospića, pa hrvatsko stanovništvo bježi i povlači se pred pokoljima u Perušić, Gospić i Široku Kulu. "Hrvatska sela u cijeloj župi prepuštena sudbini, stalno uznemiravana od četnika." "Napadi na hrvatska sela oko Bunića, pljačka i ubijanja." U Divoselu ubijeno 7, Ostrovi 5, u Kuli i nekim susjednim selima "poubijano 30 ustaša", u Medaku 20, u Pištalinskoj dragi na prevaru poubijano 200 domobrana. U Vrhovinama **pobunili su se Srbi**, a sve hrvatsko stanovništvo pobjeglo pred pobunjenicima.

Narod bježi pred zvjersvima četnika i talijanske vojske.

Iz knjige Dr. Vjekoslav Vrančić:
"Urota protiv Hrvatske", Zagreb, 1942.

HRVATSKA I USTAŠTVO (2)

Mile Boban, Texas, USA

7. prosinca - Dr. Ante Pavelić brani u Skoplju na sudu makedonske rodoljube proti kojima je bio poveden po srbijanskim zakonima kazneni postupak radi pripadnosti makedonskoj oslobodilačkoj organizaciji.

Iz gore navedenog se mogu uočiti dvije stvari: (1) Da se spominje Nezavisna Država Hrvatska = NDH i (2) da je dr. Ante Trumbić kao stvaratelj Jugoslavije postao prvi razočarani Jugoslaven.

Nastojat ću u kratkim crtama ici redodljedom događaja od svrsetka WW1 koji su vezani za A Pavelica i za uzroke osnutka USTASKE organizacije.

Godina 1928.

20. lipnja - U Beogradskoj parlamentu Srbijanc Puniša Račić puca na hrvatske narodne zastupnike ranivši vođu hrvatskog naroda Stjepana Radića. Tom zgodom su poginuli narodni zastupnici Pavle Radić i Đuro Basariček. (Dr. Ante Pavelić je bio tu u dvorani, nasloljen na zid kod ulaznih vrata. Tada je on, dr. Pavelić, rekao jednom Hrvatima koji je bio uz Pavelića: **Mi nemamo šta više raditi ovdje u Beogradu.**) Novinar i dopisnik VUS-a Mato Rajković (alijas Mile Sertić, kapetan Udbe, odnosno Ozne, koji živi u Zagreba i djeluje kao novinar, Ivan Prusac: "Tragedija Božidara Kavrana...") je o toj temi (zločinu) rekao u svojim feljtonima "Povijest na optuženičkoj člupi (6)" od 18. ožujka 1970. godine: ..."Odlučio sam se za inostranstvo (dr. Pavelić je znao bolje hrvatski nego što ga Rajković citira, inozemstvo bi se reklo hrvatski) i upotrebu sile..." "tek onda kada je Puniša Račić pucao u skupštini u Beogradu na

Stjepana Radića i druge hrvatske zastupnike."

8. kolovoza - Umro je vođa hrvatskog naroda, predsjednik Hrvatske Seljačke Republikanske Stranke Stjepan Radić od zadobivenih rana prigodom atentata izvršenog u beogradskom parlamentu.

Sve ove podatke, ako netko želi može pronaći preko interneta ili u knjižnicama, ali nije zgorega kadkada poređati ova zbivanja jedne do drugih, kako bi se imao što bolji pregled istih. Što više i točnije poznajemo činjenice, lakše ćemo doći do uzroka zašto je došlo do Ustaškog Revolucionarnog Pokreta.

Opisane činjenice su se događale. Nacionalna napetost je iz dana u dan sve više rasla. U toj tada, 1928. godini, nacionalnoj napetosti, poslije smrti Stjepana Radića, što su Hrvati tada trebali poduzeti?! Otići u KPJ i pristupiti Titi koji je od nas Hrvata

htio stvoriti Jugoslavene?! Otići u KPH kod Andrije Hebranga koji je tada bio nepoznanica, kako na nacionalnoj ljestvici tako i na političkoj. Prigriliti status quo i pomiriti se s činjenicom **da su nas Srbi oslobodili**, kako je to izjavio srpski ministar Vesnić 28. lipnja 1919. godine na mirovnoj konferenciji u Versaillesu i postati katolički Srbi?!

To je upravo to što su neprijatelji hrvatske državotvorne ideje htjeli tada, a i danas ih ima koji tako misle. Na svu sreću bilo je vatrenih Hrvata okupljenih u HPROU (Hrvatska Pravaška Revolucionarna Omladina) na čelu s dr. Branimirom Jelićem koji su potpuno drugačije mislili. Mislili su hrvatski.

Poslije krvoprolica 5. prosinca 1918. godine, srpski kralj A. Korađorđević je dao Hrvatima veliku praznu čašu u kojoj se gomilao hrvatski GNJEV.

Poslije ubojstva Stjepana Radića i drugih hrvatskih zastupnika u beogradskoj skupštini, dr. Ante Pavelić je izjavio da se borba nastavlja za otcjepljenje Hrvatske od srpske dinastije i dominacije. Čaša se puni hrvatskim gnjevom, kako je rekao za odlučne ljude francuski pisac Cyrano de Bergerac (1619. - 1655.): "On n'abdique pas l'honneur d'etre une cyble" ("Ne odustajem od časti da postanem meta"). Ova izreka

bi se mogla primijeniti na svakog upornog i uspjelog čovjeka u svojim idejama.

Za dr. Antu Pavelića se može reći da je on imao svoju uspavanu ideju, koja se je počela u njemu buditi i razvijati prilikom srpskih napada na sve što je hrvatsko i Hrvatima sveto. Tako on, dr. Ante Pavelić, 3. rujna 1928. godine, ni puni mjesec dana nakon ukopa hrvatskog vođe Stjepana Radića, osniva u Zagrebu sa svojim istomisljenicima "**Hrvatski Domobran**". To ime, kasnije, za vrijeme drugog svjetskog rata, bilo je službeno ime Hrvatske regularne vojske, Domobran(i), kojom je u početku rata zapovijedao, najprije časnik austro-ugarske vojske, zatim pukovnik jugoslavensko-kraljevske vojske Slavko Kvaternik, da bi kao opunomoćnik dr. Ante Pavelića proglasio Nezavisnu Državu Hrvatsku, NDH, 10. travnja 1941. godine i, kao povjerljiva Poglavnikova osoba, postao zapovjednik Hrvatskih Oružanih Snaga, HOS, s naslovom "Vojskovođa", kojega u svom feljtonu u VUS-u od 18. ožujka 1970. godine Mato Rajković nazivlje "...vrlo teškim ratnim zločinem..."

Proslo je deset (10) godina od ujedinjenja sa Srbijom. Hrvati su nevoljno stupili u taj savez i uvijek gajili ideju ravnopravnosti i nadu da smo mi svoji na svome, što se nikada nije ostvarilo. Srbi su s druge strane mislili kako su nas Hrvate oni "oslobodili" i da smo mi katolički Srbi. Kako se ta srpska želja nije olako i nikako ostvarivala, pa čak ni likvidacijom hrvatskih zastupnika u njihovoj skupštini 20.

lipnja 1928. godine, srpski kralj Aleksandar Karađorđević je 6. siječnja 1929. ukinuo ustavni poredak i proglasio diktaturu. Najbolje tu odluku ukidanja ustava i uvođenja diktature objašnjava u svojoj knjizi na francuskom jeziku Svetozar Pribičević: "La Dictature du Roi Alexandre" (Diktatura Kralja Aleksandra). To je upravo onaj Svetozar Pribičević koji je, kao prečanski Srbin, u ime Narodnog vijeća, na pladnju 1. prosinca 1918. godine "darovao" Hrvatsku srpskoj dinastije. Zbog svojih prijateljskih veza sa Stjepanom Radićem i drugim hrvatskim zastupnicima, poslije proglaše-

nja diktature on pada u nemilost kod kralja Aleksandra, te bježi i spašava svoju glavu u Francuskoj, gdje i umire 1936. godine.

Već sutra, 7. siječnja 1929. dr. Ante Pavelić osniva Hrvatsku Revolucionarnu Organizaciju Ustaša, HROU, koju se kasnije promijenilo u "HRUO" s krilaticom:

"Ljuta trava na ljutu ranu."

"Dok narod hoće biti narod, dotle će biti i za svoju državnu samostalnost i nezavisnost", rekao je Otac Domovine, dr. Ante Starčević.

Po svim poznatim nacionalno hrvatskim postupcima i nastupima dr. Ante Pavelića moglo bi se reći da je on doslovno u svoj rad uzeo gore navedenu izreku Oca Domovine dr. Ante Starčevića. Kako se je pričalo po Zagrebu u ono doba, i kako je to opisivao dr. Branko Jelić u svojoj novini "Hrvatska Država" koju je uređivao i izdavao u Njemačkoj sve do svoje smrti, da je dr. Ante Pavelić bio potpuno opsjednut idejom Države Hrvatske. Poslije Prvog svjetskog rata političke prilike nisu bile povoljne za Hrvate niti su išle ikako u prilog Hrvatske. Sa svojim dizanjem ruku u znak predaje s poznatom izrekom "Mama mia" Italija je dobila Londonskim tajnim ugovorom **Istru i dio Dalmacije**, što je Dr. Antu Pavelića najviše smetalo. Evo što o tome kaže Mato Rajković u svojim feljtonu u VUS-u od 18. ožujka 1970. godine "Povijest na optuženičkoj klupi" (6):

BAZALO (51. nastavak)

Dr. Mile Budak, hrvatski književnik, političar i državnik

On se je smiešio, al nije ništa odgovarao. Nekolka je puta uzbacio torbu na remanu, prebacio težinu tijela s jedne noge na drugu, pomakao kapu na potiljak i opet je gurnuo na čelo i duboko odpuhivao kao da ore.

- Nisam vidije Anice Nikoline - reče i zagleda se u strinu.

- U vragu je una, odnije je, da Bog da! - odgovori strina Kata. - Ona j' još prolitos otišla kućami Japunčića, k unoj junčini!

- Ne griši duše! - opomene je Maleta. - Pavlina nije lipo i pametno uradije, što j' je uzeje k sebi, za živa joj čovika, al je un drugačije desni čovik. Nema se tu što divaniti.

- I otišla za živa našeg Nikole?! - čudio se Ivan.

- Za živa, za živa! - potvrdi Maleta. - Kako se nije tije pomiriti, a kolone pritisle i uni pobigli u Tursku, Anica j' pomislila, il da j' i on već nigdi poginije, il da se ne će nikad više amo vratiti.

- A kad je čula, da se j' vindar vratije - ote mu Kata riječ i nastavi pripovijedanje - bije bi je moga sakriti u najmanju lulu!

- Pripala se?! - upita Ivan.

- Nije to pripala se, man umrla od stral! - potvrdi Maleta.

- Sve nas je molila, da stišavamo Nikolu i da mu rečemo - opet je Kata pograbila rieč - kako nije načinila ni ružno ni ludo, kad je i tako udovica kraj njega živa.

- Nije načinila lipo - opet se uplete Maleta i nekako održi nadmoć - al nije ni blunasto. Svak je zna, da Nikola nije duga vika.

- Kako moreš tako divaniti! - ukori ga Kata.

- To ti sam tako, jer sam ja kraj tebe, al da si bila na Aničinu mistu, ja ne znam, ne bi li unda pripovidala, kako jadnica ni nije mogla drugačije, man unako?!

- Sram te bilo, kako moreš tako o meni! - vikne Kata.

- Ne bi ja za te metnije ruke u vatru! - odgovori Maleta i razvi se žestok okršaj i dvoboj. Ivan se nekolika puta ogleda i nenapadno, kao da mora obaviti neki svoj mali posao u mraku, klizne iz kuće. Kaja je neprekidno sjedila na zemlji, obočivši se na nogu, lice je imala pokriveno rukama, te nije ni opazila, da je Ivan izašao, a ono se je dvoje zabavilo o sebi, raspravljajući pitanje, koje se nikako nije dalo valjano riješiti, jer bi ga mogao točno razviti i odmotati samo život. Kako bi se druge žene poniele, kad bi došle u Aničin nesretni položaj.

- Ja velim, da ste sve jednake, kad vas uno vrag zaškaklje pod kožunom! - tvrdio je Maleta.

- A ja tebi velim, da j' i najgora ženetina, bolja i poštenija od najpoštenijeg muška! - odgovori Kata bijesno. - Samo se na vragu ni vrag ne pozna i ne prima, pa prolazite ka junčine, a jedno žensko ---

- Šteta, što te Anica nije uzela za divera! Mogla bi joj sviću držati, da se ne bi u mraku privarila, pa legla mimo Pavline s kim drugim.

- Uprav bi se ti mora i sramiti malko. Nije una taka, a da j' kukavici dodijalo biti udovica kraj živa čovika, ko joj more zamiriti, ako će pošteno suditi?!

- A bi l' joj udovištvo bilo lakše, da joj je čovik umra? Na moj račun, tako izlazi po tvojim ričim.

Još su se dugo prepirali, jer nijedno nije htjelo popustiti, a vazda su padale s obje strane nove tvrdnje i sve žešće uvrede. Kaja se je bila sva savila na zemlju, prestala jecati i samo tako kutrila na zemlji u klubku bijede i očaja. Nije podizala glave, pa nije ni vidjela, da je Ivan izašao i da se nije povratio. Ono dvoje su se zabavili posve o sebi, te ni oni ne svratiše pažnju na njegov odlazak. Kad je Maleti već dodijala svađa, koja je nastala bez ikakova pametna razloga, malko se izmakne i zamahne prema Kati. Ona se trgne, ustukne od njega, zine od čuda, no ne reče ništa. Maleta povuče ruku k sebi, osmjehne se i reče sasvim mirno:

- I ovako bi ja moga svršiti našu pravdu, al ne ću. Tije sam te samo poplašiti. Ajde sad spavati. Već je davno prošlo ponoći, ako nije i mnogo kasnije. I ti, Kajo, ajde lezi.

- A di je Ivan? - upita Kata, ne osvrćući se više na Maletin izazov izmahnutom pesnicom.

Maloprije j' bije s nami.

Na te se njihove rieči Kaja trže i naglo ustane, protare oči rukama i ogleda se oko sebe.

- A kad je izaša? - upita ona u bunilu.

Sad je bije ode - odgovori Maleta.

Svih troje je izišlo pred kuću i ogledavali se na sve strane, a kad ga ne opaziše, razidoše se svako na svoj kraj, da ga traže. Poslije pomnog razgledanja, opet se povratiše.

- Nema ga - šanula je prva Kaja, a za njom ponovilo i njih dvoje kao po dogovoru, u jedan glas:

- Nema ga nigdi!

- Kun da j' u zemlju propa! - dodade Kata.

- Ajme meni, jadna ti sam. Što ću, moja strina?!

- zacvili Kaja i opet se zaceni plačem i jecajima.

- Kud ću, majko moja?!

Oboje su je tješili i nastojali, da je nagovore, da ide u krevet na počinak. Dugo im to nije uspijevalo, a kad su je nagovorili, da legne, Kata

opazi, da se je već pokazala zora. Prve su zrake novoga dana polagano ulazile na videlicu i razbijale noćnu tamu. Nije htjela ništa reći, iako joj nije nikad palo na um, da bi dopustila, da bilo koga od odraslih zdravih zora zateče na ležaju, a pogotovo ne mlade! Danas je sudila mnogo blaže već i zbog toga, što se je sa svojim čovjekom toliko ispsovala, da je i sama osjetila potrebu, da barem malko prilegne i da se odmori. Čim ona sama želi još leći, ne može ni drugima reći, da to ne smiju učiniti. I ona je još mlada i zdrava ko drenovina, pa ne bi bilo lijepo, da između sebe i ostalih pravi razliku. Odluči, da će samo prileći, da se pruži, a onda će ustati i zvati sve, koje već ne zateče na nogama.

Ivan je izišao u mrak i odmah krenuo ravno u Pilar. Odlučio je, da će prileći negdje pod brijem i prospavati do sunca, a onda će redom brijem nabrati trava, kojih mu je već ponestalo, odkad nije bio u ovim krajevima i obnavljao svoju zalihu, a stalno trošio na bolestnike. Prolazeći mimo kuća, sune mu u glavu misao, da otiđe u mlin, no odmah se predomisli, jer nije znao, čemu bi tamo išao. Ne želi razgovarati s mlinarom, jer mu nema što reći, a nema ga što ni pitati; spavati ne može u mlinu bolje neg u šumi, a nije ni gladan, da bi ga to sililo, da ide tamo, pa mirno produži prema Velebitovim obroncima. Išao je žurno i osjećao u duši jedno jedino čuvstvo, a to je bilo zadovoljstvo i smirenost, što je Nikolu mogao smjetiti tamo, gdje mu je svakako mjesto: među ljude, na posvećeno mjesto, u blagoslovljenu zemlju. Nije to nimalo važno za pokojnika nit ovisi o njemu i njegovoj volji i njegovim moćima i mogućnostima, nego je važno zbog onih, koji ostadoše iza njega. Njih obvezuju i običaji i crkveni propisi i vjerski nauk. Rad njih je to važno i s tog je Ivan bio zadovoljan, što su Kresojići prema svom nesretnom Nikoli izvršili dužnost i obvezu. Pod ljepotom je tog osjećaja zaboravio na sve drugo, što je te večeri i noći doživio, a napose je posve smetnuo s uma susret s Kajom.

BOŽJI PUSTOLOV (17. nastavak)

Daleki putevi Franje iz Ksavera

Josip Badalić D.I. – Zagreb, Voćarska 106

Strahota oluje

Vrijeme je ispočetka bilo lijepo, te je gusar, vješt kormilar, bez poteškoća prevezao svoj stari zdepasti sanduk uskim i opasnim singapurskim putem. Ali čim su izišli na pučinu opasnog Južnog kineskog mora, opazi Franjo, kako se gusar bez potrebe zaustavlja uz obale na putu, jer je tobože prekasno za jugoistočni monsun koji bi ih dotjerao do Japana. Često je palio kumiru žrtve, bacao pred njim kocku i pitao ga za savjet. Franjo ga zbog toga veoma sažaljuje. Kad su prolazili blizu Kočinčine, bjesnjela je silna bura. Pumpa s vodom na lađi bila je slučajno otvorena te zbog jakog ljuljanja Kinez Manuel pade u nju naglavce. Mislili su da je mrtav, no spasili su ga. Dok su se tako brinuli za Manuela, bura je ljuljala lađu i dalje, te jedna kćerka Kineza pade u more i pred njihovim očima sasvim blizu lađe potone — a da joj nisu mogli pomoći. Od onda pogani kolju pred kumirrom ptice, prinose žrtve i bacaju kocke još više.

Stignu do kantonske luke. Kapetan i momčad, hoće tu prezimiti. Molbama i prijetnjama sklo- ne ih ipak te jedre prema Japanu. No kad dođu pred luku Čangču, velik jedrenjak javi im da je luka puna gusara. Kinez se poboja za život i hoće natrag u Kanton da prezimi ondje. Franjo opisuje dalje ovako:

"Vjetar za povratak u Kanton bio je protiv- van, a za Japan povoljan pa tako kapetan i njegova momčad biše prisiljeni da protiv vo- lje zaplove prema Japanu. Bog nas je doveo u zemlju za kojom su nam srca čeznula. Bilo je to na blagdan Uznesenja Majke Božje u nebo 1549. godine. Ne mogasmo nigdje drugdje u Japanu pristati nego u Kagošimi, rodnom gradu Pavlovu, gdje nas dočekaše uz najvišu svečanost rodbina i znanci."

Sedam burnih tjedana prošlo je na putu iz poznatog svijeta, kad stara oštećena džunka zasiječe u zaljev okružen gorama i vulkani- ma, koje je ovaj puta zamijetio i spomenuo dapače i sam u Boga i duše izgubljen svetac.

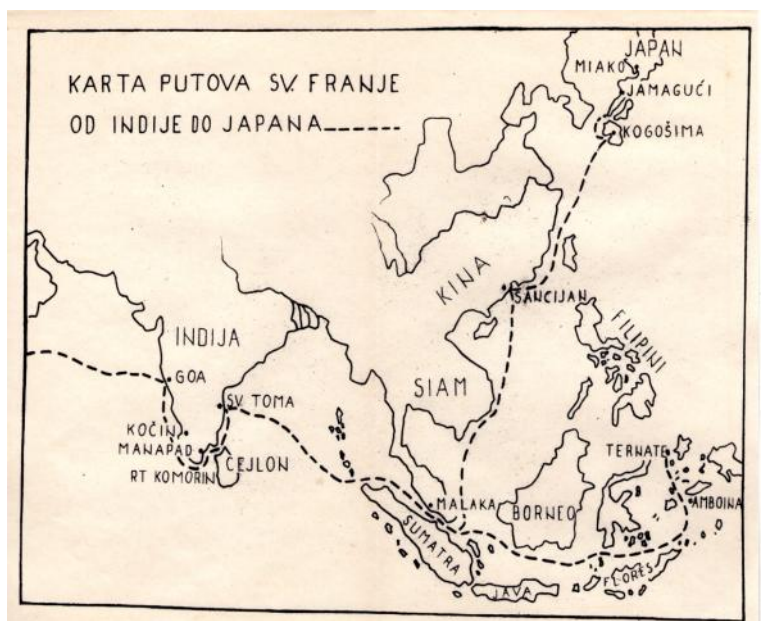
Na cilju želja

Tog 15. kolovoza 1549. skupila se je u luci Ka- goišime znatna četa ljudi — ne da dočekaju Franju za čiji dolazak nisu slutili — nego siro- mašna žena i rodbina Anjirina, koji su ga tu u radnom gradu godinama očekivali. Boljelo ih je što ga nije bilo među putnicima. A čini se da se njegova obitelj nagodila s rodbinom ubijenoga. Svakako, došlo je do pomirenja. A Pavao će se vratiti svojima nešto kasnije.

Tim časom dobiva Evropa izvješća o Japanu koja nisu više izmišljotina. A Japan dobiva žar- ko i sjajno svjetlo. Kod Anjirine obitelji naišao je Franjo gostoljubiv krov i zavolio veoma ja- panski narod kojemu će dati dio krvi i čitav ži- vot. Njegove su pohvale rječite. Opisuje njihove običaje i težnju za spoznajom Boga. Sad piše najdulje svoje pismo, od 10.000 riječi, to znači oko 20 tiskanih strana. Opisuje običaje, vladan- je i sjedenje, način jela sa štipićima.

"Posvuda je običaj da se u Japanu pije piće od vruće vode i ploda biljke koju nazivaju kaa (čaj). To se piće uvelike cijeni."

Franjo se nastoji prilagoditi u svemu gostop- rimcima. U nečemu se veoma razočarao. Stav- ljao je sve nade u cara kojeg će pohoditi, a na- dao se i predobiti, i u sveučilišta na kojima će rasuti zrake razuma i vjere. Ali u obojemu do- živjet će razočaranje.

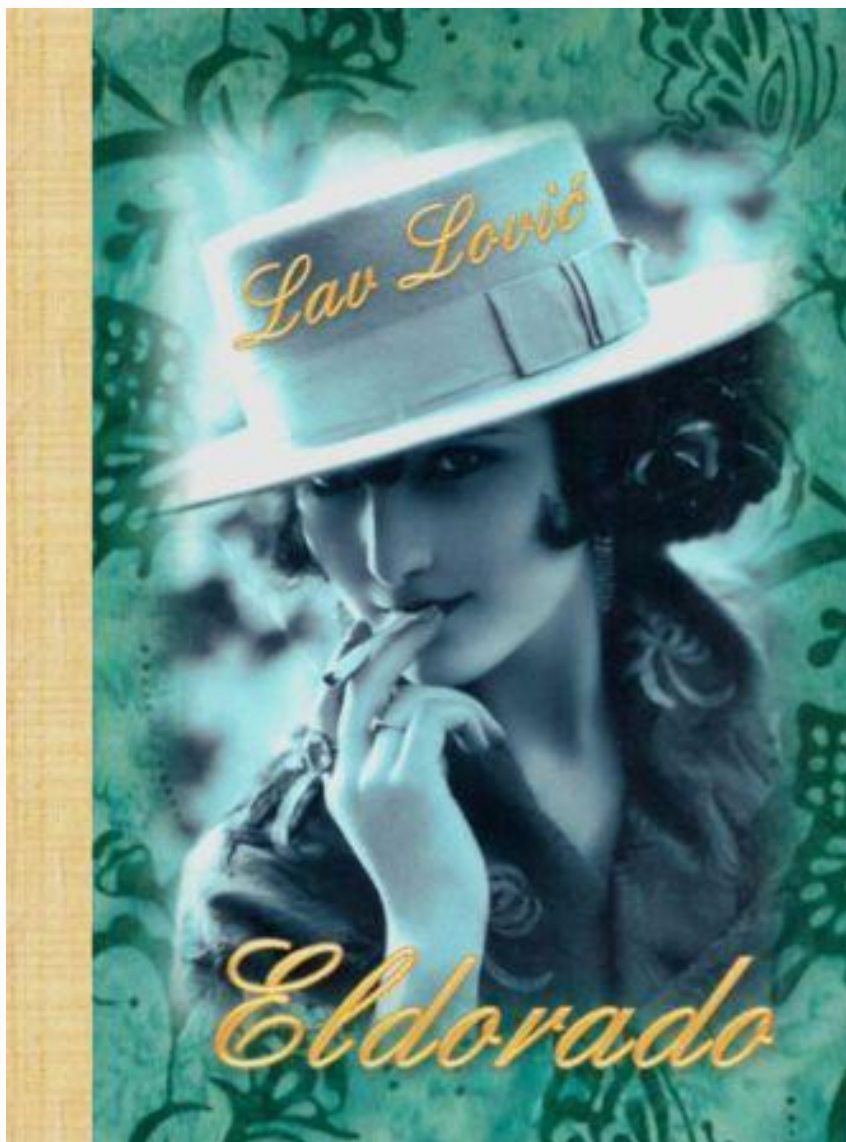

Hrvatska knjižara

internetska knjižara i antikvarijat
www.knjizara.hrvatskauljudba.hr
hrvatska.knjizara@gmail.com

Vam predstavlja novo izdanje knjige:

Lav Lović: Eldorado

Hrvatski
uljudbeni
pokret

**Udruga za zaštitu
prava građana**

Pete poljanice 7
10000 Zagreb
Hrvatska
tel: +385 1 29-23-756
fax: +385 1 29-23-757

hrvatska.uljudba@gmail.com
www.hrvatskauljudba.hr
www.svakovamdobro.hr
www.pravednostiljubav.hr
www.borovnicaunas.hr
www.redangus.hr
www.blackdragun.hr
www.laudonovgaj.hr
www.ne-kor.hr

Glasnik
Hrvatskog uljudbenog pokreta
Izlazi subotom

Nakladnik:
"OGNJIŠTE" Nakladna
zadruga

Uredništvo:
dr. sc. Tomislav Dragun
glavni urednik
091/33-88-431

Hrvoje Mirković
grafički urednik
091/33-88-432

Lovorka Dragun Mirković, dipl. oec.
za izdavača
091/33-88-433

Prilože slati na adresu:
Zagreb, Pete poljanice 7
hrvatska.uljudba@gmail.com
Idejno rješenje:
© Hrvoje Mirković